

TARASSUT

ÇANAKKALE ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
EDEBİYAT SANAT KÜLTÜR DERGİSİ

Tarassut, Yazarlık Okulu, Anadolu Mektebi, Evliya Çelebi Projesi derken kitabın yol göstericiliğinde yeni dergiler ve yazarlar doğurarak kültür yolculuğuna devam ediyor. 11. Sayı hepinize kutlu olsun!

SAYI 11

1

EYLÜL / 22

Biz Sadece Bizden İbaret Değiliz:
"Evliya Çelebi Öğrenci Değişim Programı"

ÇAIHL'nin İlk Gazetesi:
"İLHAM"

Arşiv Penceresinden
ÇAIHL Tarihçesi

İÇİNDEKİLER

Fata Morgana /
Hüseyin ŞENGİL 3

Evliya Çelebinin İzinde Kardeşlik
(Ahretlik) Buluşması /
Fırat ORUÇ 6

Soğuk Şehre Sıcak Yolculuk /
Azize YILMAZ 11

Tarihe Adını Yazdıran Şehir: ÇANAKKALE /
Nurefşan ÇELİK 14

Kalbimin Başkentinden Ülkemin Başkentine Yolculuk /
Proje Ekibi 17

Ulucanlar /
Eda Nur TURHAN 20

Çanakkale'den Ankara'ya Bir Ahretlik Meselesi /
Hilal DURMAZ 22

Saklım Var /
Beyda Sıla ÇAKIR 24

Can Azerbaycan /
İzzet Mensur ALKAN 25

TÜGVA Kefken Kampı /
Abdülsamet ÖZDEMİR 27

Kim Bilir? /
Müberra DURAN 28

Yadigarın İçindeki Boşluk /
Kemal Enes DENİZ 29

Kıssık Müftü /
Muhlis Osman ŞENGİL 32

Mustafa Kutlu'nun Eserlerinde İletiler
Selen Ayşe KOÇ 34

Mustafa Kutlu'nun Eserlerinde
Toplumsal Değişim ve Yozlaşma /
Niran UĞUR 36

Mustafa Kutlu'nun Eserlerinde Köye Göç /
Niran UĞUR 36

Namaza Çağırın Çocuk /
Gülsüm DOKUZ 38

Arşiv Penceresinden ÇAIHL Tarihçesi (1) /
Hüseyin ŞENGİL 39

Bir Osmanlı Beyefendisi /
Mehmet KAPLAN 44

Projelerin Okulu /
Gülsima GÜR 45

Bir Gazete, Bir Dergi, İki Bülten /
Tarassut 46

Haberler /
Tarassut 49

Oktay Sinanoğlu'ndan
Kültür ve Medeniyet Vecizeleri /
Tarassut 51

Bitişi Olmayan Şiir /
Şiir /
Rasim ÖZDENÖREN 52

FATA MORGANA

Sefine, köprüyü geçip payitahta doğru seyri seferine gitti gideli havamızın durumu hep parçalı bulutlu. Kuru bir dava ekmeğini kemirerek karnımızdan gelen gürültüyü susturmaya çalışmakla meşgulüz hala.

“Kur'an-ı Kerim'e tekme atarak eğlenen öğrenci” doğuran gidişat ile bizim rasathanenin rahle-i tedrisindeki talebeleri sapıklıkla suçlayan densiz, dinsiz ve donsuzlara velinimetlerimiz tarafından hak ettikleri cevabın verilemediğini görmek, okulları üniversiteye kaç öğrenci gönderdiniz diye değil de kaç insan yetiştirdiniz diye sorgulama zamanı geldiğini haykırıyor. Yere düşen ekmeği üç defa öpüp alınma koyan nesilden, Kur'an-ı Kerim tekmeleyen nesle... Okullarımızı eğitim yuvasından dershaneye çevirdik çevireli şoklar geçirmeye alışacağız demek ki.

Hiçbir derslane iyi okul olmaya özenmez. Ama okul, iyi derslane olma heveslisidir. Hatta bunun için yarışır. Siz hiç dershanenin kapısının önünde sigara içen öğrencilere laf söylendiğini duydunuz mu? Kılık kıyafetine, konuşma tarzlarına, davranışlarına? Derslane profesyonel düşünür. O bilgiyi satar. Bilginin nasıl ve niçin kullanılacağına bakmaz. Onun için öğrenci yoktur, müşteri vardır ve aslanan müşteri memnuniyetidir.

Oysa okulun asıl hedefi iyi insan olma yolunda davranış değişikliğini gerçekleştirmektir. Devletler okulları

aracılığıyla milli özelliklerine göre kendilerine has vatandaş yetiştirmeyi hedeflerler, özel bir eğitim politikaları geliştirirler. Bu geleceklere için elzemdir çünkü. Bunu sağlamadan verilen akademik bilgiler nesillere bir kimlik veremeyecek, buldukları ilk fırsatta diğer ülkelere rahatlıkla göç edebileceklerdir.

Eğitlimiz, velilerimiz hatta eğitim planlayıcılarımız **“Z kuşağı”** diye kutsallaştırdıkları yeni nesle müdahaleyi çağdışılık olarak görerek tabulaştırıp dokunulmaz kılmak istiyor sanki. Kıyafetine, saçına, sakalına, küpesine, hızmasına, konuşmasına karışma, söylediklerini sorgulama, yaptıklarına bakma, kendisine zinhar dokunma... İyi de öğretmen bu hamuru nasıl yoğuracak? Hamura nasihat edilerek börek yapılmıyor ki!

Eğitim biraz cebri iştir. Zorlamadan, müdahale etmeden olmaz. Oysa mevcut durum müdahaleye izin vermemektedir. Eğitim denilen şey öğretimden ibaret kalmıştır. Eğitim denildiğine bakmayın istenen ve izin verilen öğretimdir. Bu yüzden okul derslaneleşmiş durumdadır.

Okul, idare, öğretmen, öğrenci, veli olarak tek değer yargımız akademik başarı olursa geleceğimiz nokta bundan farklı olamayacak maalesef.

Öğretim adına yapılan olağanüstü çalışmaların yanında “eğitim” için mümkinat dairesinde her şeyi yapanlar da sahipsizdirler. Eğitimi bir “dava” olarak görenler, memleketi kurtaracağını zannederek gecesini gündüzüne katadursun dava propagandistleri fedakârlığı başkasına yükleyerek sıvışmanın derdinde. Bu oyalama taktiği bir süre başarıya ulaşmış gibi görünse de çok kısa vadede sona erecek gibi görünüyor. Üstelik elde kullanılabilecek “dava” diye bir argüman kalmadan.

Yapılan örnek çalışmalar, yerel değer yargıları karşısında hiçbir kıymet taşıyor. Siyasi mülahazalar, psikolojik algılar ve kompleksler yapılan çalışmaları gölgede bırakıyor. Okullar ne yaptım veya neyi yapmadım da yüzdelik başarı dilimi gerilere gidiyor diye sorgulayıp duruyorlar kendilerini.

Hızla akan gündemin, riyakârlığın ve ihanetlerin altında gizlendiği maskelere karşı konuşmaktan bıkmış biri olarak yol gösterici müşfik bir sese, ferahlatıcı bir tavsiyeye ne kadar ihtiyacım var Allah'ım!

.....

Payitahta doğru gidip geri dönmeyen kutlu sefinenin kutlu yolcularıyla tekrar mülaki olabilir miyim, ruhumun sızısını bir nebze olsun dindirebilir miyim diye ufuktan gelen her gemiye dikkat kesildim. Elimi gözlerime siper ettim bekliyorum. Biliyorum, anlıyorum, hissediyorum ki kurtuluş ve sükûnet Sefinede, çare, yolu gösterecek mihmandarlarda...

Yoğun zihni tartışma, sorgulama, ruhsal sızı, ortaya karışık serzeniş hatta -Allah affetsin- biraz da kalabalık lakırdı ile geçen nöbetin sonunda Hatime Ana Camiinden yükselen sabah ezanı bütün hezeyanları son bulacağımı müjdeliyordu. Ezan... Huzurun “**Büyük Huzur**”da bulunmaya bağlı olduğunun ilanı... Belki davetçilerin bile yeteri kadar içselleştiremediği ve göremediği tek kurtuluş adresi...

Caminin iki minaresi arasından beliriveren Sefinenin ihtişamı göz kamaştırıyordu. Bu defa sisler, fırtınalar yoktu. Yağmur sonu ortaya çıkan pürü pak, ayan beyan bir görüntüydü karşıdaki.

Bu kez ben ineyim istedim sahile. Geminin yardığı dalgaların sahile vuruşu harika, denizin kokusu muhteşem, görüntüsü iç açıcıydı. Beni almaya gelen filikaların leventleri güçlü pazularıyla bir çırpıda taşıyverdiler Sefineye.

Güverte yine lebalep hakîmlerle dolu. Ortam, koyu ve hikmetli sohbetin ruhaniyetiyle kaplı. Tüm konuşmalar aynı anda duyuluyor ama asla bir birine karışmıyor. Hangi sohbe kulak kabartsam o sohbet netleşip diğerleri flulaşiyor. Yüzyıllardır ortaya konan fikirler, gönülden taşan sözler mütemediyen tekrar ediyor. Hani “*sözler ve görüntüler kaybolmaz, evrenin bir yerlerine kaydolur*” deniyor ya, kültür, medeniyet, ahlak, tasavvuf, sanat ve edebiyat namına üretilen tüm ürünlerin kaynağı galiba burası. Evrende yankılanan o sesler buradan geliyor. Şairlere gelen ilhamın adresi burası. Sâhirlere getirilen bilgiler buradan aşırılıyor.

“*Büyüklerin sözü, sözlerin büyüğüdür*” ya acaba bu söz uğultuları arasında sızıma bir çare var mıdır? Bir tefeül tutsam örneğin, aradığım kayıp ruhumu bulabilir miyim? Gözünden çok ağzını açan ve bilmediğini bilmeyen mürekkep cahillere inat yüz görümlüğü niyetine kelebek gözüyle baksam bu sohbetlerin satır aralarına, gerçekler bir lahza bana gösterilir mi? O halde kulak kabartmalım uzatmadan.

- ***Kötülük mü büyük sen mi büyüksün***, diye ünleyiverdi bir molla bana doğru. Cevap vermeli miyim diye düşünmeye kalmadan, “***bizim umudumuz acımızdan daha büyük olmalıdır. Hiçbir kötülüğün seyirci üstünlüğü, iyiliğin gücüne galebe çalamaz, sıkma canını***” diye devam etti.

Halelerin çevrelediği bir çift ıslak gözün radarına kilitlendim birden, ürperdim. Şairlerin köşesinden bana doğru seslendi biri:

- ***Mısır'ın saltanat ve onurunu istiyorsan, kardeşlerin ihanetine, kuyunun dibine, zindanın köşesine rıza göstereceksin. Yol oradan geçer.***

Yol... Mübarek olduğu kadar hazin ve içdiş edilmiş bir kelime! İyi diyorsun da yolun kıymeti biraz da yolcunun kıymeti iledir be mübarek adam! Yola düşülenlerle yoldan düşenlerin aynı kefeye girdiği bir dünyada hangi yoldan bahsediyorsun? Yiyip yiyip de kantara çıkınca karnını çekenlerle yol arkadaşlığı yapmak “**istikamet**” kavramına ihanet değil midir?

“***Biz yüreği kendisinden ileride giden kişileriz. Bu yüzden yaramızı gizli sardık, sırlı tuttuk. Öfkeni yut. Çok konuşmak yaradılıştan, susmak akıldan gelir, çok konuşma, sırrına sadık ol***” diyecek oldu dervişin biri, İbn-i Haldun dedikleri diğeri ona cevap mahiyetinde nasihate başladı, belli ki itirazı vardı:

- Eyvallah, ancak şunu da bilmek lazım ki milletlerin çöküş nedenleri; tüketim çılgınlığı, vergilerin artması, göçün, hızlanması, umutların kırılması, üretimin zayıflaması, İblisâne bir gurur ve kibir, dayanışmanın yok olması, adaletsizliğin yaygınlaşması, liyakatin dikkate alınmaması, gösteriş, riyakârlık ve yalakalıktır.

Benim tarafımı tutar gibi konuşması hoşuma gitmedi değil ama söyledikleri kanımı dondurdu Tunus'lunun.

Aşk ile çalışanların gayretleri kutsal olmalı, kutsallar da hürmet görmeli diye düşünürken gözü yaşlı biri daha devam etti şairlere ayrılan köşeden. O daha içliydi:

*Âşığım dersen belâ-yı aşktan âh eyleme
Âh edüp ağyârı esrârından âgâh eyleme
Gâh safâ buldu gönül âyinesi, gahi keder
Böyledir hâl-i cihân, böyle gelmiş, böyle gider*

Valla elimden geldiği, dilimin döndüğü, gücümün yettiği kadar aşk ile çalıştım. Haklı çıkmaktan yoruldum, yorulmaktan da bıktım. Darda, zorda ve kârda gördüklerime bakarak dostumun kim olduğunu da anladım, ama bunaldım artık, bu aşk beni yordu.

- *İyi de Adost! aşk yakmak değil de yanmak değil miydi?* Deyiverdi demin postunda oturan derviş, elindeki binlik tespihini bir kenara bırakırken. *“Merhameti acımak değil de, acıtmamak diye belletmediler mi sana?”* Bir şey diyemedim.

*“Yar için ağyara minnet ettiğim ayb eyleme
Bağbân bir gül için bin hâra hizmetkâr olur.”*

Diye gürlledi Fuzuli nam şair.

Yahu bu mübarekler neden hep nasihat makamındalar, içimi soğutmuyor kimse, istediğim cevabı vermiyorlar, neden?

Serzenişimin ortaya çıkmasıyla on iki dilimli terk giymiş Şeyh Efendi girdi içeriye. Derviş ayağa kalktı. “Huu” selamıyla daire oldular. Halkanın arasında kalakaldım. İnsanın içine huzur üfleyen nefesiyle tane tane konuşmaya başladı. Belki de Şeyh Efendi, gözündeki Türkiye'yi anlatıyordu:

- *Eskisi gibi anlamsız ifade, gerekçe ve davranışlara tahammülün yok bilirim. Ama senin anlamadığın biri seni anlayabilir mi? İnsanları anla önce.*

Rüyalarına girebiliyorsan gençlerin, hakkıyla

tanıyorsan eğriyi doğruyu, ne gam! Herkese hakkına göre muamele et. İnsanlara hakkından fazla ve hak ettiğinden az değer verme ki hayaline yenilmeyesin.

Mükemmellik bekleme. Dört yanı tekmi olanın bir yanı noksan gerektir evlat! Kervan yürüyor mu, sen ona bak. Niye garipsersin, geldiğinde Cennetin de Cehennemin de sevineceği insanlar vardır. Cennetin senin için sevinmesine çalış.

Evet, bu dünyada nice başlar testi toprağı olmuştur. Emeksiz cennet ve sebepsiz cehennem mi olur? Gözünü de, gönlünü de açık tut. Unutma ki gözün olmadıği yerde güzellekle çirkinlik eşittir.

Hadi bakalım, yetersiz gerekçeyle naz yapma! Bu bahçede senin gibi pek çok çiçek açtı, soldu. Asıl hedeften, hayati mücadeleden vazgeçme. Membaı takip et, balık suyu kaybettiye daha neyi kaybedebilir?

Hoş görü ve sabır hep bizim payımıza mı düşer? Bunlar başkalarının lügatinde yazmıyor mu? Camiye götürüremiyorum diye neslimizi baleye götürürebilenlere *“İşte Çağdaş Türkiye”* temennası mı çekmeliyim? O zaman bu bilmem ne ateşi hepimizi yakmaz mı? Diyecek oldum. Leventlerin pazularını görünce sözümü yuttum. Anladım ki gitme vakti gelmişti.

Bana bir dua et dervişim demek geldi aklıma sadece.

- *Ehline denk gelesin evlat,* diyerek bir nebze içimi ferahlattı Şeyh Efendi.

Geri dönüş için filikaya bindiğimde deniz yüzeyinin üstündeki hava kütesinin normalden soğuk olduğunu, daha yüksekte olan sıcak havadan geçen ışığın kırıldığını fark ettim. Karanlık Limana doğru belli belirsiz bir kadirganın uçmasına ise hiç bir anlam veremedim.

Ben kutsal Sefine ile ruhumu dinlendireyim derken suyun altındaki kristal sarayında yaşayan büyücü Morgan, görüntüsünü değiştirmeye, Kral Arthur'u kandırıp baştan çıkarmaya, havadan kaleler yapmaya, Reggio sakinleri gibi bana da mı uçan gemileri, yüzen şehirleri, uçurumları ve Titanikleri batıran buzdağlarını gösteriyordu acaba...

EVLIYA ÇELEBİ

Öğrenci Değişim Programı

evliya çelebi'nin izinde
kardeş
(ahretlik)
buluşması

EVLIYA ÇELEBİ ÖĞRENCİ DEĞİŞİM PROGRAMI

Projenin Adı ve Amacı

Evliya Çelebi Öğrenci Değişim Programı; öğrencilerin farklı okullarda yeni dostluklar kurmalarını, farklı bölgelerdeki yaşam koşulları

hakkında bilgi sahibi olmalarını, ülkemizin tarihi ve kültürel zenginliklerinin farkına varmalarını, kendilerini pek çok açıdan geliştirmelerini aynı zamanda milli manevi ve insani değerler kazanmalarını sağlamayı amaçlayan bir öğrenci değişim programıdır. Evliya Çelebi Değişim Programı, öğrencilerin belli bir süre kendi okulları dışında bir Anadolu İmam hatip Lisesinde eğitim öğretim faaliyetlerine devam etmelerini amaçlamaktadır.

Millî eğitim politika belgelerinde insani, milli, manevi ve kültürel değerler ile her öğrencinin donanımının gelişeceği böylece çocukların hem kendilerinin

farkına varıp daha iyi tanıyacağı hem de hayata dair bilgi sahibi olup çevre duyarlılıklarının gelişeceği programların geliştirilmesine yönelik öneriler yer almaktadır. Öğrencilerin değişim programına katılımı ile kültürel, tarihi, doğal mekânların öğrenme ortamına dönüştürülmesi böylece bu ortamların daha verimli kullanılması akademik bilgilerin beceriye dönüşmesine katkı sunması kapsamında İmam Hatip okullarında yeni bir uygulama olan öğrenci değişim programı gerçekleştirilmektedir.

Proje Süreci ve Faaliyetleri

23.05.2022 Pazartesi / Ankara'daki Program

- Paydaş okul öğretmen ve öğrencilerinin karşılanması
- Pansiyonda kahvaltı programı
- Oryantasyon programı kapsamında okul pansiyonu, konferans salonu, spor salonu, laboratuvar, kütüphane ve sınıfların gezdirilmesi.
- Misafir öğrencilerin kardeş öğrencilerle tanışması, kaynaşması.

- Eğitim öğretim faaliyetlerine katılabilmeleri için misafir öğrencilerin sınıflara dağılımı ve sınıf içi uyum çalışmaları yapılması. Sınıf içinde öğrencilerin yeni arkadaşlarına kaynaşmaları ve yabancılık çekmemeleri için grup çalışmalarına yer verilmesi
- Pansiyonda öğle yemeği
- Cumhurbaşkanlığı Külliyesi, Millet Kütüphanesi gezisi
- Düzenlenen gezi ile aynı kampüs içerisinde bulunan Cumhurbaşkanlığı Külliyesi, Millet kütüphanesi geniş ve zengin kütüphane ortamında öğrenciler

araştırma ve kitap okuma etkinliğinde bulundular.

23.05.2022 Pazartesi / Çanakkale'deki Program

- Oryantasyon
- Konferans Salonu, Programın açılışı tanışma, bilgilendirme
- Kardeş Öğrenci Eşleştirmeleri
- Okulun gezdirilmesi, Spor Salonu, İngilizce / Arapça Sınıfları, Laboratuvar, Mescid, Ortaokul katı, Pansiyon
- Öğleye Kadar Ders
- Çimenlik Müzesi, Tabyalar, Saat Kulesi, Yalı Camii, Aynalı Çarşı, Meydan

24.05.2022 Salı / Ankara'daki Program

- Eğitim öğretim faaliyeti
 - Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi gezisi
 - Fakültelerin bahar şenliğine katılım.
- Misafir öğrencilerin üniversite hayallerini şekillendirmek için üniversiteler şehri Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi ziyaret edildi.

24.05.2022 Salı / Çanakkale'deki Program

- İl Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Ferhat YILMAZ'ın Ziyareti ve Hediyesi
- Sayın Valimiz İlhami AKTAŞ'ın Ziyareti ve Hediyesi
- Öğleye Kadar Ders
- Truva Müzesi, Truva Meydan Gezisi, Etno Köy Gezisi, Bayramiç Mehmet Akif Ersoy Kültür Evi Gezisi, Bayramiç İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü Ziyareti

25.05.2022 Çarşamba / Ankara'daki Program

- Eğitim öğretim faaliyeti
- Toplumsal sorumluluk ve gönüllülük faaliyeti kapsamında Somali' de Şangala Kampında briket ev yapımı için düzenlenen kermes organizasyonu.
- Öğrencilerin canlı müzik performansının sergilenmesi.
- Çeşitli oyunlar oynanması .
- Hasan Özer ve ekibinin ilâhî dinletisi.

-“**Diriliş Şairi Sezai Karakoç Yılı**” kapsamında program sunumu ve misafir öğrencilerimize hediye takdimi.

Bu toprakların yetiştirdiği fikir ve mücadele adamı olan rahmetli Diriliş şairi Sezai Karakoç' u yakından tanımaları, düşünce ve duygu dünyalarında şiirlerine yer vermeleri sağlanmıştır.

- Akşam okul spor salonunda voleybol maçı ve dart turnuvası

Öğrencilerimizin spor aktiviteleri ile hem kaynaşmaları hem de günde zinde bitirmeleri için eğlenceli aktiviteler düzenlenmiştir.

25.05.2022 Çarşamba / Çanakkale'deki Program

- Öğleye Kadar Ders
- Gelibolu Şehitlik Ziyareti

26.05.2022 Perşembe / Ankara'daki Program

- Hacı Bayram Veli Camii ve Türbesi Ziyareti
- Ulucanlar Cezaevi Müzesi'nin gezilmesi.
- Tacettin Dergâhı ve Mehmet Akif Ersoy Müzesi gezisi.
- Muhsin Yazıcıoğlu kabrinin ziyaret edilmesi
- Pansiyonda Sinema Etkinliği

26.05.2022 Perşembe / Çanakkale'deki Program

- Öğleye Kadar Ders
- Vali Yardımcısı Sayın Abdullah KÖKLÜ'yü ziyaret ve ikram
- Ulupınar Gözlemevi Ziyareti

27.05.2022 Cuma / Ankara'daki Program

- Eğitim öğretim faaliyeti
- Altıncıy Gezisi
- Pansiyonda öğle yemeği
- Eğitim öğretim faaliyeti

- Akşam pansiyonda "Namaz" konulu sohbet.

27.05.2022 Cuma / Çanakkale'deki Program

- Öğleye Kadar Ders
- Misafir Öğretmen ve Öğrencilerin Sezai Karakoç

Yılı Etkinlikleri

- Hatıra Ağacı Dikimi
- ÇOMÜ Radyo, ÇOMÜ Kütüphane, ÇOMÜ Deniz Müzesi, ÇOMÜ İlahiyat Fakültesi ziyaretleri

Proje Çıktıları ve Kazanımları

- Farklı kültürel yapıda yetişmiş öğrencilerin sosyal ve kültürel açıdan birbirlerini tanınması,
 - Farklı kültürel yapılarla kardeşlik duyguları içinde bir arada yaşama bilincinin gelişmesi,
 - Öğrencilerin sosyal, kültürel, sportif, bilimsel ve sanatsal faaliyetlere katılımının artması,
 - Öğrenci ve öğretmenlerin kişisel ve mesleki gelişimlerinde katkı sağlaması,
 - Öğrencilerin tarihi ve kültürel miras farkındalığının artması,
 - Öğrencilerin yazılı eser oluşturma konusunda tecrübe kazanması,
 - Öğretmenler arası tecrübe paylaşımının artması,
 - Toplumsal sorumluluk ve gönüllülük faaliyetlerine katılımın artması,
 - Yenilikçi fikir ve model uygulamalarının yaygınlaşması,
 - Öğrenme süreçlerinin iyileşmesi,
 - Okuma ve yazma kültürünün gelişmesi,
 - Okullar arası iş birliğinin gelişmesi,
 - Okul, yakın çevre ve paydaş iş birliğinin artması
- Hedeflenmiştir.

Evliya Çelebi Öğrenci Değişimi projesiyle öğrencilere Türkiye'nin kültürel zenginlik ve çeşitliğini tanıtarak öğrencilerin milli, manevi ve insani değerlerle kuşanması, farklı kültür çevrelerinde yetişmiş öğrencilerin sosyo-kültürel açıdan birbirlerini tanınması ve kardeşlik duygularının gelişmesine katkıda bulunması, sevgi, saygı, sosyal sorumluluk, yardımlaşma ve dayanışma duygularını geliştirilmiştir. Okulların eğitim, sosyal ve kültürel alanlarda iş birliğinde bulunması, farklı uygulama ve tecrübelerin paylaşılması sağlanmıştır. Bununla birlikte;

Bulunduğu şehirden başka yer görmeyen öğrenciler farklı yerler göreyerek ülkemizin doğal, kültürel ve tarihi güzelliklerinin farkına varmıştır.

Misafir giden öğrenci topluluğu şüheda diyarı Çanakkale'nin milli ve manevi mirasını Ankara'daki öğrencilerle karşılıklı olarak paylaşmıştır.

Gerçekleştirilen sportif, kültürel ve sanatsal etkinliklerle kardeşlik ve dostluk duyguları

pekiştirmiştir.

Projenin İyileştirilmesine Yönelik Öneriler

Projenin uygulama takvimi sınav dönemine denk geldiğinden öğrencilerde strese neden oldu. Gönderilen bütçe maalesef çok yetersiz kaldı. Okul aile birliği vs. gibi kanallardan bütçe aktarıldı.

The logo features a stylized flame on the left, followed by the text 'Soğuk Şehre' in blue and 'Sıcak Yolculuk' in red and black. Snowflakes are scattered above the text.

2 2 Mayıs 2022 Pazar günü 1 hafta kalmak üzere 10 öğrenci arkadaşım ve 2 öğretmenim ile 08.30'da Çanakkale'den yola çıktık. Bir insanı en iyi yolda tanırın derler. Bizler de birbirimizi çok daha iyi tanıdığımız müzikli, eğlenceli, bolca sohbetli bir yolculuk ile Ankara'ya akşamüzeri 18.30 civarı ulaştık. Çanakkale'de çokça alışık olduğumuz nemli havadan çok uzak bir hava karşıladı bizleri. Havanın kuruluğu bir güzel selamladı hepimizi. Ardından misafir olacağımız okulun öğrencileri tarafından karşılandık ve dinlenmek üzere odalarımıza yerleştirildik. Her birimizin içinde tatlı bir heyecan bulunuyordu. Asıl maceramız ise yarın başlayacaktı.

23 Mayıs 2022 Pazartesi günü okul pansiyonunda kahvaltının ardından okula geçiş yaptık. Proje kapsamında belirlenmiş olan ahretliklerimiz ile tanıştık. Okulu gezdik ve sonrasında ahretliklerimiz ile birlikte derse

girdik. Derslerden sonra Din Öğretimi Genel Müdürü Sayın Nezir GÜL ile tanışma ve projeden beklentilerimiz, hissettiklerimiz hakkında bir sohbet gerçekleştirdik. Kendileri bizlere hediye takdiminde bulundular. Sonrasında gezimizin ilk durağı olan Cumhurbaşkanlığı Külliyesine gitmek üzere okuldan otobüs ile hareket ettik. Külliye içindeki ilk durağımız ise oldukça büyüleyici olan Millet Kütüphanesi idi. Rehber eşliğinde kütüphaneyi gezdik ve ardından kendimiz keşfetmek üzere belli bir süre dolaşma imkânımız da oldu. Kütüphanenin içinde çok hoş ve büyük bir de kafeteryası bulunuyordu ve orada da bir kahve içmeden bu güzel yeri terk etmedik. Sonrasında yine Külliye'nin içinde bulunan Beştepe Millet Camii'nde ikinci namazını kıldık ve kısa bir camii turu gerçekleştirdik. Zihnimizde ve aklımızda kalan bu güzel anı ve görseller eşliğinde dönüş yoluna koyulduk. Okul pansiyonuna ulaştığımızda yemeğimizi yiyip ertesi gün için enerji toplamak ve dinlenmek üzere odalarımıza çekildik.

24 Mayıs 2022 Salı günü kahvaltı sonrası derse katılmak üzere hep birlikte okula gittik. Derse katıldıktan sonra o günkü durağımız olan Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi'ne gitmek üzere otobüs ile yola çıktık. Üniversitenin dört farklı fakültesinin bulunduğu Esenboğa Yerleşkesi'ne gerçekleştirmiş olduğumuz yolculuk sonucunda Mimarlık ve Güzel Sanatlar, İslami İlimler, Sağlık Bilimleri ve Siyasal Bilgiler Fakültelerini gezme imkânı bulduk.

Öğretim görevlileri ve bölüm başkanları ile sohbetler ve söyleşiler gerçekleştirdik aynı zamanda bizlere derse katılma fırsatı sunulması ile erkenden üniversite sıralarına oturmuş olduk. Üniversitenin bahar şenliklerine de denk gelmemiz ile üniversite havasını çokça tadıp oldukça eğlendik.

25 Mayıs 2022 Çarşamba günü okulda gerçekleştirilen kermes ve beraberindeki

yarışmalara katılım sağladık. Balon patlatma, halat çekme, e l m a y e m e yarışmaları; müzikler, oyunlar ve birçok eğlence daha. Adeta festival havasında oldukça renkli ve eğlenceli bir ortam vardı. Sonrasında Hasan Özer'in muhteşem konserine katılım sağladık ve sesimiz kısılana kadar şarkılara eşlik ettik, doyusya eğlendik. Ardından bizim sunduğumuz Sezai

Karakoç şiir dinletimizi gerçekleştirdik. Beraberinde ahretliklerimize ve koordinatör öğretmenlerimize hediye takdiminde bulunduk. Günümüzü ise akşam okulun spor salonunda gerçekleştirdiğimiz voleybol maçı ile sonlandırdık.

26 Mayıs 2022 Perşembe günü Ankara'da geçirmiş olduğumuz en dolu dolu gün... Okulda ilk derse katıldıktan sonra otobüs ile yola çıktık. İlk durağımız Ulucanlar Cezaevi Müzesi idi. Müzeye girmeden önce yan sokağa "Sanat Sokağı" na uğradık. Bu sokakta birçok sanat atölyesi bulunuyordu. Ahşap Atölyesi'nin dikkatimizi çekmesi bir uğradık ve oranın sahibinden bir eseri hakkında çok güzel ve büyüleyici bir hikâyeye dinledik. Hikâyeye "elif" ve "vav" üzerinden insanın bu dünyadaki yolculuğunu anlatmaktaydı. Hepimizin hatırında yer edecek ve unutamayacağı anlardan biriydi bu olay.

Ardından müzeye giriş yaptık. Duygusal anlamda hepimizi etkileyen, düşündüren önemli bir duraktı Ulucanlar. Korkunç işkencelere şahitlik etmiş hücreler, tabut şeklindeki koğuşlar, darağacı, hemen hemen hepimizin tanıdığı kişilerin acı geçmişi ve daha birçok dayanılmaz gerçek. Ulucanlar'dan sonraki durağımız ise Tacettin Dergâhı idi. Yeşillikler içinde çok güzel bir alan. Aynı zamanda Mehmet Akif Ersoy Müzesi'ni, Muhsin Yazıcıoğlu ve Nuri Pakdil'in kabirlerini de içinde barındırmakta. Hepsinin ayrı bir atmosferi vardı ve müthiş huzurlu bir ortamdı. Buradaki vaktimizin dolmasıyla öğle namazını kılmak üzere Aslanhane Camii'ne (halk arasında bilinen adıyla Ahi Şerafeddin Camii) doğru yola koyulduk. Öğle namazını kıldık ve ardından camii imamından camiinin hikâyesini dinledik. Her bir köşesinin, her bir ayrıntısının ayrı bir anlamı vardı. En dikkat çekici tarafları ise benzersiz mihrap ve minberi ayrıca ilginç mimarisiydi. Mimarisinde hem bizim kültürümüzden hem de Roma kültüründen parçalar bulunuyordu. Camiden çıktıktan sonraki durağımız ise Anadolu Medeniyetleri Müzesi idi. Oldukça büyük kapsamlı ve büyüleyici bu müzeyi gezdikten sonra ise ayrı bir huzuru ve maneviyatı olan, Ankara denince ilk akla gelen yerlerden olan Hacı Bayram-ı Veli Camii ve Türbesi'ne çevirdik yolumuzu. Ardından Evliya Çelebi'nin de Seyahatnamesinde de yeri ve hikâyesi bulunan Hacı Bayram-ı Veli'nin manevî hocası olarak bilinen Hallacı Mahmut Türbesi'ne uğradık. Çoğu kişinin yerini ve hikâyesini bilmediği bu türbeyi de seyahatlerimizde unutmamalıyım. Yemek için mola verip yemek sonrasında ise rotamızı İlk Meclis'e ve sonrasında cumhuriyetin ilân edilmiş olduğu meclise çevirdik. Tarihe

tanıklık etmiş bu binalarda bulunmak bizlere çok farklı duygular hissettirdi. Gezilerimizi bu şekilde tamamlayıp farklı bir deneyim yaşamak için pansiyona dönüşümüzü metro ile gerçekleştirdik. Geceyi ise sinema etkinliği ile sonlandırdık.

27 Mayıs 2022 Cuma dönmek için vaktimiz olsa da projemizin son günü olan bu günü Altınköy'de geçirdik. Burası bir Açık hava müzesi. Şehir insanların çoğunun içinde bulunan köy özlemini giderecek bir mekân. Oldukça güzel düzenlenmiş, çokça gezilecek alanı bulunan, çeşitli aktivitelerin yapılabileceği ve yemek için hoş konakların bulunduğu oldukça keyifli bir yer. Köy havasını oldukça oldukça yoğun yaşıyor.

Ankara, ziyaret etmeme rağmen benim kalbimin ısınmadığı bir şehir olmuştu bu zamana kadar. Ancak bu ziyaretimde anladım ki bir yeri güzel kılan oradaki insanların sıcaklığı ve samimiyetiymiş. Birlikte yola çıktığın insanlarmış yolu güzelleştiren ve sonunda seni en mutlu eden heybene kattıklarınmış. Boşuna dememiş diyen, şehirleri güzelleştiren insanlarmış.

Tarihe adını yazdıran şehir: Çanakkale

O kırmızının, asilliğin berrak bir maviliğe büründüğü zaman, o sabahın ilk ışıklarıyla yüzümün aydınlandığı zaman başladım yolculuğuma. Arkadaşlarımla mutluluğu, enerjisi... Yüzlerinin gülüp çiçek açtığı zaman, o heyecan... Uzun ama bir o kadar da unutulmaz yolculuk...

Çanakkale'ye vardık. Denizin serinliği, esenliği... Güneşin su üzerindeki parçalara ayrılan ışık demetleri... O alev alev yanan kızgın kor ateşi... Beklemezdim ben böyle bir dünya cenneti. Tamam tamam, biraz şiirsel yazdığımı farkındayım. Merak etmeyin kendim olacağım. Havası çok güzeldi. İlk defa deniz gördüm. O nemi gerçekten hissediyorsunuz. Bambaşka bir deneyimdi. Tabi biz Ankara'dan gelip ilk defa deniz gördüğümüz için davranışlarımız etraftakilere garip gelmiş olabilir. Bunun için kusurumuza bakmasın kimse lütfen, heyecanımıza verin gitsin.

Çanakkale'de metronun olmadığını duyunca oldukça şaşırılmışım. Ankara'da her yer metro

kaynıyor çünkü. Yalnız siz bir de metroyu gece vakti görün, bayılırsınız. Size tavsiye ederim. Çanakkale'ye vardığımızda ilk işimiz yemek yiyip pansiyonda dinlenmekti. Malum yolculuk bizi çok yormuştu. Tabi biraz da pansiyon tanıtımı oldu. Pansiyonu karşılaştırmamız gerekirse odalar bizimkinden biraz küçük ve oda sayısı daha az. Giyinme odası olmaması da başka bir eksik. Fakat artıları da var. Mesela onların kitap okuma odaları var. Benim gibi bol bol kitap okuyan biri için bu çok önemli. Giriş katında su odası, etüt odaları, kitap okuma odası var. Birinci katta 9. sınıflar ve mescid var. İkinci katta 10. Sınıflar kalıyor. 3. Katta ise 11 ve 12. Sınıflar kalıyor. Her katta etüt odaları var. Fakat sürekli açık olan etüt odaları 3. Katta. Pansiyonda bulunan arkadaşları çok sevdim. Gerçekten cana yakınlar. Bizimle yakından ilgilendiler.

Biraz dinlenip eşyalarımızı yerleştirdikten sonra kalan enerjimizle toplanıp sahile indik. Gün batımıyla beraber o kumların üzerinde yürümek çok güzeldi. Arkadaşlarımla bol bol fotoğraf çektik. Akşam olduğu zaman sahil mükemmel görünüyordu. Sokak lambalarının ışığıyla denizin ve ağaçların eşsiz uyumu... Üstelik deniz kabuğu toplamayı da ihmal etmedim. Ardından herkesle birlikte toplanıp pansiyona geri döndük. Şunu söylemeyi unuttum, odamız denize bakıyor. Sabah uyanıldığında deniz manzarası ve yanındaki çam ormanlarıyla güne başlıyorsunuz. Böyle bir yere geleceğimi düşünsem inanamazdım. 2. günümüze böylelikle başlamış olduk. Etrafı biraz daha tanıyıp bilgi sahibi olmak için yürüyüş yaptık. İlk olarak AVM'ye gittik, ardından oradaki bir camiye girdik. Yine günün sonunda sahile uğradık.

Beden Eğitimiydi. Spor salonları bayağı genişti, neredeyse bizimkinden farkı yoktu. Ek olarak dışarıda Bocce sahası vardı. Böylece ilk dersimi dışarıda temiz bir havayla Bocce oynayarak geçirdim. Öğleye kadar derslere girdik ve sınıftakilerle tanıştık. Sıra geldi okul dışındaki diğer yerleri görmeye. Önce Çimenlik Müzesi'ne, oradan da Tabyalar, Saat Kulesi, Yalı Cami, meydan ve sonra da o meşhur Aynalı Çarşı'yı gezdik. Hepsini birbirinden güzel ve değerliydi. Üstelik Aynalı Çarşı'dan hatıra olsun diye bir şeyler aldım.

3. gün de kahvaltımızı yapıp okula giriş yaptık. Tam olarak okulun her yanını bilmesem de size az çok hatırlayabildiklerimi aktaracağım. İlk olarak giriş katta 9 ve 10. sınıflar var. Öğretmenler Odası ve kantin de bu katta. İkinci kata gelince mescid bulunuyor. Konferans salonu ise giriş katının hemen bir altında bulunuyor. Tuvaletlerin içinde abdest alabileceğimiz yerler var. Buna çok sevinmiştim.

Bizi Müdür bey güzel karşılayıp kendi odasında misafir etti. Balkonda çay içtik, sohbet ettik. Kısa bir süre sonra da artık kardeş öğrenci eşleştirmelerini gerçekleştirmek için konferans salonuna geçtik. Kardeşlerimiz orada bizi bekliyordu. Zaten en heyecanlandığım etkinliklerden biri buydu. Kardeşlerimi çok merak ediyordum. Ayrıca onlarla iletişim sıkıntısı da yaşayacağımı hiç zannetmiyordum.

Arkadaşlarımla vakit geçirmek benim için en önemlidir. Sırayla biri pansiyondan ve biri de okuldan olmak üzere 2 kardeşimle tanıştım. Kendileriyle çok iyi anlaştım ve benimle epey ilgilendiler. Ayrıca onlarla şu an Ankara'da olmama rağmen hâlâ konuşuyorum. Eşleştirmeler yapıldıktan sonra derslere geçtik. Genelde herkes okuldaki kardeşinin sınıfında ders görüyor ama başka sınıflara da girebiliyorduk. Çok şanslıyım çünkü ilk dersim

Buradan sonra da İl Milli Eğitim Müdürü'nü ziyaret ettik. Bizleri güzel bir şekilde karşıladılar, hâl hatır sordular. Yoğun geçen günden sonra direkt olarak pansiyona geçip dinlendik. İsteyenlerle beraber orada biraz zaman geçirdikten sonra sahile indik. Böylece 3. günümüzü de sona erdirmiş olduk.

Gelelim 4. güne. Müze gezileri ve sahilin hemen yanındaki büyük Truva Atı'nı gördük. Gerçekten çok büyük ve harikaydı. Ardından Mehmet Akif Ersoy Kültür Evi, Etno Köy gezisi ve ilçe milli eğitim müdürlüğü ziyaretine gittik. Gezdiğimiz yerlerin hepsini birbirinden güzeldi. En sonunda yine her zamanki gibi pansiyona geçiş yaptık ve yine sahile gitmeyi unutmadık.

5. gün benim doğum günümüdü. Evet, doğum günüm Çanakkale'de bulunduğum zamana denk gelmişti. Üstelik bugün Gelibolu'ya Şehitlik ziyaretine gittik. Karşıya feribotla geçtik. Hayatımda ilk defa feribota binmişim. Denizin mis gibi esen yeli, ek olarak da martıların havada süzülüp attığımız simitleri kapmaları çok hoşuma gitmişti. Yalnız ben martıların bu kadar büyük olduklarını tahmin etmemiştim. Malumunuz, ekrandan böyle gözüküyor. Martıların sesini de gerçek hayatta duymak apayrı bir şey. İnsanı ve ruhunu çok sakinleştiriyor, dinlendiriyor. Sabah erkenden çıktığımız için güneşin doğuşunu görmek de günümüzü bir o kadar güzelleştiriyor.

Karşı yakaya geçtik. Oranın atmosferi bir başka. Bize bu vatani bırakan atalarımızın ne tür zorluklar yaşadıklarını oradayken daha iyi anladım. Oranın toprağı diğer topraklardan farklı. Şehitlerimizin kanı bulaşmış o topraklara. Bu vatan onlar sayesinde ayakta. 17. Alay'ı ve Seyit Onbaşı heykelini ziyaret ettik. Anzak Koyu'na gidip orada açılmış siperleri gördük. Ek olarak müze benzeri bir yere girip Çanakkale Savaşı'nı anlatan bir film izledik. Ve sonumda tekrar feribotla karşıya geçtik. Kısa bir süreliğine de sahile uğrayıp dondurma yedik. Ayaklarını denize uzatmak gibisi yok. Ayrıca bu gece oradaki 12. sınıfların mezuniyet partisi oldu. Bizi de davet ettiler.

Gezimizin 6. gününde öğleye kadar okulda ders işleyip ardından Ulupınar Gözlemevi'ni ziyaret ettik. Orada güneş teleskopuna baktık. Güneş kıpkırmızı bir küre gibi gözüküyordu. Ben daha çok fokurdayan lav gibi şeyler bekliyordum da. Bunun dışında 2 büyük teleskop daha vardı. Onların nasıl çalıştığını ve ne amaçla kullanıldıkları hakkında bilgi aldık. Sonra isteyenlerle birlikte Aynalı Çarşı'ya tekrar gittik. Oradan merkeze ve sahil kenarına, en sonunda da pansiyona geçiş yaptık. Güzel bir gündü. Evet evet bayağı güzeldi.

Gelelim 7. güne ve aynı zamanda Çanakkale'deki son günümüze. Ayrılmak ne kadar zor biliyor musunuz siz? Okulda sadece ilk 2 dersi işledik. Şunu söylemeyi unuttum, okuldaki öğretmenler gerçekten iyi ders anlatıyorlar. Özellikle oradaki İngilizce öğretmenin ders boyunca sadece İngilizce konuşması beni çok etkiledi. Bu yüzden dersleri sevdim desem yalan olmaz. Biz Çanakkale'ye gelmeden önce Sezai Karakoç'la alakalı bir programın provalarını yapıyorduk. İşte bugün yani Cuma günü hazırladığımız programı okulun konferans salonunda sunduk. Bunun üzerine de bizleri kardeşlerimiz tarafından verilen birtakım hediyelerle ödüllendirdiler. Ayrıca bu hediyelerin içinde kardeşlerimizin bizlere yazdığı mektuplar da bulunuyordu. Bir süre geçtikten sonra okulun arka bahçesinde hatıra ağacı diktik. Okulun çıkardığı gazeteler de var. İçlerinde de oldukça iyi haberler var. Her biri ayrı güzel ve emek

verilmiş.

Hatıra ağacını diktikten sonra ÇOMÜ (Çanakkale On Sekiz Mart Üniversitesi) ziyaretinde bulduk. Oranın radyosundan kütüphane, deniz müzesi ve ilahiyat fakültesine kadar her yeri gezdik, çok ilginç bilgiler öğrendik. Günün sonunda pansiyona girerken hayatımda hiç unutamayacağım bir olay yaşadım. Öğretmenlerim ve arkadaşlarım bana sürpriz yapıp doğum günümü kutladılar. O kadar mutlu oldum ki bilemezsiniz. Bu özel günde sevdiğilerimle beraber olmak beni çok ama çok mutlu etti. Öğretmenlerimin ve arkadaşlarımın hediyeleri gerçekten çok güzeldi. Zaten bunu düşünmeleri bile yeterdi. Pansiyondaki son gecemi de güzel bir şekilde geçirdim. Gece camdan bakınca o kadar güzel görünüyor ki yıldızlar.. Anlatılmaz yaşanır tarzı bir şey. Ankara'ya gitmeden önce son defa o güzel manzaraya baktım. Deniz dalgalarının o asilliğini asla unutamayacağım. İşte böylece Çanakkale'deki son günümü tamamlamış oldum.

Sabah erkenden kalkıp kardeşimle vedalaşarak tekrardan uzun mu uzun bir otobüs yolculuğuna çıktım. Grubumuzdaki her arkadaşımın orada yaşadığı ve bıraktığı nice anıları var. Adeta oranın bir parçası haline geldik. Bu bir hafta gerçekten hepimize çok kısa geldi. Çanakkale'ye daha yeni alışmışken buradan ayrılmanın hüznü içimizi kapladı.

Keşke daha uzun olsaydı diyorum içimden. Fakat bu program gerçekten hayatımıza çok şey kattı diye düşünüyorum. Nereden olursak olalım ve kültürlerimiz ne kadar farklı olursa olsun bu oradaki insanlarla anlaşamayacağımız anlamına gelmez. Aksine bize ve bizim kişiliğimize çok değerli şeyler katar. İnsanları anlama kabiliyetimiz gelişti. İyi ki de bu programa katılmışım. Güzel dostluklar elde ettim.

Bir sonraki sefere tekrar görüşmek dileğiyle Çanakkale... Kendine çok iyi bakacağından hiç şüphem yok.

Kalbimin Başkentinden Ülkemin Başkentine

Yolculuk

Denizi ardımızda bırakarak başladığımız yolculuğumuza bulutlu bir Ankara akşamında son verdik. 11 öğrenci ve 2 öğretmen ile gâh gülerken gâh uyuyarak geçirdiğimiz yolculuğumuzun son dakikalarını yaşarken hepimiz oldukça mutluyduk. Aslında içimizde arkadaşlarımızın bilmediği özelliklerini de öğrendik. Yanımızda bulunan görevli hocamız ile çok güzel bir etkinlik yaptık ve bu sayede yolculuk çok hızlı bir şekilde geçti. Bir insanı en iyi yolda tanırın derler bizler de birbirimizi çokça yakından tanıdığımız oldukça keyifli bir yolculuk gerçekleştirdik. Oraya vardığımızda misafir olacağımız okulun öğrencileri bizleri karşıladı. Bir süre sonra dinlenmek üzere odalarımıza yerleştik ve Ankara maceramıza başladık.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra oryantasyon programı için okula geçtik. Ahretliklerimizle tanıştık. Okulu gezdik ve derse girdik. Derslerden sonra Din Öğretimi Genel Müdürü Sayın M. Nezir GÜL ile tanıştık, projeden beklentilerimiz, hissettiklerimiz hakkında bir sohbet gerçekleştirdik. Kendileri de bizlere hediye takdiminde bulundu. Öğle yemeğimizi de yedikten sonra yurttaki bazı arkadaşlarımızla beraber Cumhurbaşkanlığı Külliyesi ve Millet Kütüphanesi gezisine gittik. Külliyeye girmeden önce gördüklerimiz bizleri 15 Temmuz'da yaşadığımız darbe zamanına götürdü. Tutulan nöbetler, dilimizden düşmeyen dualar, şehit olan insanlarımız geldi aklımıza. O an sanki gözümüzün önünde olmuş televizyonda izlediklerimizden başkaydı. Kütüphane ise internette gördüğümüzden daha güzeldi. Ve çalışma alanları da birçok bölüme bölünmüştü. Bu

sayede herkesin çalışma alanı ayrıydı. Oldukça da kalabalıktı. Bizlere söylediklerine göre sınav haftaları daha da kalabalık oluyormuş. Kütüphanenin Cihannüma Salonundaki dünya küresinin önünde fotoğraf çekinmek ise çok ayrı bir strestti. Dikkatimizi en çok çeken şeylerden biri de salonun kubbesindeki "O, kalemle yazmayı öğretendir. İnsana bilmediğini öğretendir." yazısıydı. Gittiğimizde müzik ve müzik aletleriyle olan müzeyi de gezdik. Özellikle ben dâhil bazı arkadaşlarımızı en çok etkileyen yerlerden biriydi. Çok kısa gelen ancak oldukça uzun bir sürenin ardından Beştepe Millet Camii'nde namazımızı kılıp yurdumuza geri döndük.

Ertesi gün yani salı günü Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesine geziye gittik. Üniversitenin dört farklı fakültesinin bulunduğu Esenboğa Yerleşkesine gerçekleştirmiş olduğumuz gezi ile Mimarlık ve Güzel Sanatlar Fakültesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi, İslami İlimler Fakültesi ve Sağlık Bilimleri Fakültesini gezme imkânı bulduk. Öğretim görevlileri ve bölüm başkanları ile sohbetler ve söyleşiler gerçekleştirdik aynı zamanda bizlere derse katılma fırsatı sunulması ile erkenden üniversite sıralarına oturmuş olduk. Bu sayede aklımızdaki sorulara da cevap bulduk. Oradaki hocalarla sohbet ayrı güzeldi. Bahar festivaline denk geldiğimiz için birçok farklı kültürden insanlarla karşılaşma şansı da bulduk. Sadece kendi ülkemizden değil farklı ülkelerden, bölgelerden insanlarla tanışmak oldukça zevkliydi bizler için. Bu yüzden gezinin en çok eğlendiğimiz günlerinden biriydi. Farklı kültürlerin olması sanırım okulun ayırt edici özelliklerinden bazılarıydı.

Çarşamba günü ahretliklerimizle ve oradaki öğrencilerle en çok yakınlaşma fırsatı bulduğumuz gün oldu. Düzenlenen kermes sayesinde hem karnımızı doyurduk hem de bolca eğlendik. Ve oradaki öğrencilerin kendi tasarladıkları şeyleri de yemekler haricinde güzel bir hava veriyordu. Arkadaşlarımızla beraber çeşitli etkinliklere katıldık. Ama benim için günün en güzel tarafı Hasan Özer ve ekibin düzenlediği ilahi dinletisi oldu. Gerek söyledikleri ilahilerle gerekse öğrencilerden gelen coşkulu seslerle çok güzel bir konser verdiler bizlere. Daha sonra Çanakkale ekibi olarak hazırladığımız "Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine Sezai Karakoç'u Anma Şiir Dinletisi" programımızı gerçekleştirdik. Bu program sayesinde Sezai Karakoç'u daha yakından tanıma ve tanıtma fırsatı bulduk. Programın ardından hediye takdimi yapıldı ve hepimiz dinlenmek için odalarımıza çekildik. Akşam okulun spor salonunda voleybol müsabakası yaptık. Epeyce çeşitli oyunlarla soluk solukluğa kalarak bir günün daha sonuna gelmiştik. Sabah yaşadığımız stres ve heyecanın ardından bizim için oldukça iyi bir fırsat oldu.

Perşembe günü Ankara'da geçirdiğimiz belki de en dolu gündü. İlk olarak Ulucanlar Cezaevi Müzesini görmeye gittik. Müzeye girmeden önce yan sokağa "Sanat Sokağı" na uğradık. Bu sokakta birçok sanat atölyesi bulunuyordu. Ahşap Atölyesi'nin dikkatimizi çekmesi ile oraya uğradık ve oranın sahibinden bir eseri hakkında çok güzel ve büyüleyici bir hikâye dinledik. Bu ahşap ustasının bize anlattığı hikâye

sayesinde insanların aynı 'Elif' ve 'Vav' harfine benzediğine kanaat getirdik. İnsan yaşamının bu kadar güzel özetlendiği hikâye hepimizi çok etkiledi. Etkilemekle bırakmayıp manevi olarak bir kere daha nereden gelip nereye döneceğimizi bilmek ruhumuzu tazeledi.

Daha sonra cezaevinin içine girdik. Korkunç işkencelere şahitlik etmiş hücreler, tabut şeklindeki koğuşlar, darağacı, hemen hemen hepimizin tanıdığı kişilerin acı geçmişi ve daha birçok dayanılmaz gerçek. Dar koridorlar insanın ruhunu sıkıyordu. İnsan oradan biran önce çıkıp bulutları ve gökyüzünü yani özgürlüğü görmek istiyordu. Rehberimiz bize; Uçurtmayı

Vurmasınlar, Kelebekler Sonsuza Uçar ve Bizim Hikâye filmlerini önerdi. Sonra bir mahkûmun voltasını bölmenin kavga sebebi olduğundan bahsetti. Koğuşların tavanları tabut kapağı şeklindeydi. Hala o zamanlardan kalan yazılar, mektuplar, gazete haberleri, eşyalar ve sesler beni çok etkiledi.

Ulucanlar'dan sonraki durağımız ise Tacettin Dergâhı idi. Yeşillikler içinde çok güzel bir alan. Aynı zamanda Mehmet Akif Ersoy Müzesi'ni, Muhsin Yazıcıoğlu'nun kabrini ve Nuri Pakdil'in kabrini de içinde barındırmakta. Oradaki maneviyat ve yanında bulunan küçük bir Camii de bu ortamı güzelleştiriyordu. Hepsinin ayrı bir atmosferi vardı ve müthiş huzurlu bir ortamdı. Buradaki vaktimizin dolmasıyla öğle namazını da kılmak üzere Aslanhane Camii ya da halk içinde bilinen adıyla Ahi Şerafeddin Camii'ne doğru yola koyulduk. Namazın ardından cami hocası bizlere cami hakkında bilgi verdi. 24 ahşap ayağa sahip camii çantı tekniği ile yapılmış. Yani yapılırken çivi kullanılmamış. Aynı zamanda bu ahşap sütunların üstünde de hepsi birbirinden farklı desenlerde mermerler bulunuyordu. Cami hem bizim kültürümüzden hem de Roma kültüründen izler taşımaktaydı. Mihrabında çiçekler dışında yanlarında yılanların da olması çok etkileyiciydi. En ufak bir ayrıntısının bile bir anlamı bir hikâyesi olan bu cami hepimizi büyülemişti adeta. O kadar çok anlam taşıyordu ki aynı zamanda minberinde bu desenlerin devam ettiğini görebiliyorduk.

Camiden çıktuktan sonra Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ne yol aldık. Burada ise dikkatimizi çeken noktalardan biri her tarafta aslan figürü olmasıydı. Öğretmenlerimizden birine sorduğumuzda aslanların gücü temsil ettiği için sıkça kullanıldığını hatta Anıtkabir'deki aslanlı yolda bulunan 24 aslanın oğuz boylarını temsil ettiğini anlattı. Müze gezisinin ardından ayrı bir maneviyatı ve huzuru bulunan Hacı Bayram-ı Velî Cami'sine uğradık. Daha sonra Evliya Çelebi'nin rüyasına giren Hacı Bayram-ı Velî'nin manevi hocası olarak bilinen Şeyh Hallacı Mahmut Türbesi'ne de uğradık. Çoğu kişinin yerini ve hikâyesini bilmediği bu türbeyi de seyahatlerimizde unutmayalım.

Yemek için mola verip yemek sonrasında ise rotamızı İlk Meclis'e ve sonrasında cumhuriyetin ilan edildiği meclise çevirdik. Meclislerin içi harici tavanları da ayrı bir güzeldi. Tarihe tanıklık etmiş bu binalarda bulunmak bizlere çok farklı hissettirdi. Ve konuşma yapılan meclisleri de gezdik. Birçok eşyayı da orijinal haliyle gördük. En farklı gelenlerden birisi de Mehmet Akif Ersoy'un öldükten sonra alınan yüz alçısıydı. Gezilerimizi bu şekilde tamamlayıp farklı bir deneyim yaşamak için pansiyona dönüşümüzü metro ile gerçekleştirdik. Uzun günün ardından yurdumuza dönerken martuların Ankara'ya balık kasalarının ardında geldiğini ve bir daha geri dönemediklerini öğrendik. Günün yorgunluğunu ise yurttan gerçekleştirdiğimiz sinema etkinliği ile üzerimizden attık. O gün bize önerilmiştir olan "Bizim Hikâye" filmi izleyerek gerçekleştirdiğimiz Ulucanlar Cezaevi Müzesi gezisini daha kalıcı ve anlamlı hale getirdik. Bir kez daha ne kadar önemli konular olduğunu anlamış olduk.

C u m a g ü n ü s o n k e z arkadaşlarımızla vedalaşıp Altınköy gezisine gittik. Burası bir açık hava müzesiydi. Şehir insanların çoğunun içinde bulunan köy özlemine giderecek bir mekân. Bir sürü alanıyla tarlasıyla, değirmeniyle, konaklarıyla başka bir yerdi. Oldukça güzel düzenlenmiş, çokça gezilecek alanı bulunan, çeşitli aktivitelerin yapılabileceği ve yemek için hoş konakların bulunduğu oldukça keyifli bir yer. Şehrin içinde

böylesine yeşil bir alan olması bizleri şaşırttı. Oldukça büyük olan alanda bir sürü güzelliğe şahit olduk. Bazı arkadaşlarımız hayatlarında ilk defa ata bindiler. Yemek için oradaki bir konağa uğradık. Burada dikkatimizi en çok çeken şey ise garsonların yöresel bir kıyafet giyip servis yapmaları ve lavaboların ahşap bir evde olmasıydı. Havanın bulutlu olması hiçbirimizi etkilemedi. Dönerken haftanın bütün yorgunluğunu üstümüzde olmasına rağmen hepimiz oldukça mutluyduk. Güzel günler geçirmiş, kendimize güzel arkadaşlar edinmiş, birçok şey katmıştık. En çok da oradaki sıcak arkadaşlıklarımız, inşallah devam eder.

Bize orada rehberlik yapan hocalarımızdan birinin hiç ağzından düşürmediği gibi Ankara'da bol bol ağaç var. Belki denizi yok ama Ankaralılar ona da bir çözüm bulmuşlar. Onların denizi gökyüzüymüş. Bize ne zaman denizi özlerseniz gökyüzüne bakın dediler. Havası soğuk olsa da içindeki insanlar çok sıcak oldukları için ne denize ne de ağaçlara aşırı özlem duymadık. Onlara bakmak yeterliydi. Sonuçta bir yeri güzel yapan insanlardır değil mi?

Biz Ankara'yı gezerken yeni yerler görmenin, okumanın hayata bakışımız için ne kadar önemli ve değerli olduğunu öğrendik. İçinde bulunduğumuz bu şehir kimimize ilklerini yaşattı, kimimize ise aklındaki soruların cevabını bulmasını sağladı. Biz Ankara'dan giderken veda etmedik, böyle güzel bir şehre veda edemedik, umuyoruz ki kader bizi bir gün bu yollara tekrar düşürsün.

“Ulucanlar”

22 Mayıs Pazar, sabah saatlerinde okulumuzdan ayrılmamız ile başlayan yolculuğumuz tanışma konuşmaları, müzikler, yemek ve kahve molaları eşliğinde yaklaşık on saat sürdü. Uzun bir yolcuğun ardından Ankara'da kalacağımız yurda vardık ve odalarımıza yerleştik. Çoğumuzun Ankara'ya ilk gelişi ve böyle bir programa ilk katılımıydı, büyük bir heyecan ve yolculuğun verdiği yorgunlukla günü sonlandırdık.

23 Mayıs Pazartesi Sabah kalktığımızda ilk işimiz kahvaltı yapıp okula gitmek oldu. Okulda ilk derslerimize girdikten sonra konferans salonunda düzenlenen tefsir yarışmasına katılıp ardından külliye gezisi için yola çıktık. Külliye'de Türkiye'nin en büyük kütüphanesi olan Millet Kütüphanesi'ni gezdik, oldukça geniş ve ilgi çekici olan bu kütüphaneye giriş için kayıt vb. şartı aranmamakta kütüphanenin içerisinde kafeterya, toplantı salonu, gibi pek çok yer de mevcut. Rengârenk çeşit çeşit bir sürü kitap ve kütüphanenin ortasında bulunan kocaman Dünya maketi oldukça dikkat çekiciydi. Kütüphane sonrası Millet Camisinde ikindi namazı kılıp bugünkü yolculuğumuzu sonlandırdık. Dört minareye sahip olan caminin duvarları bej ağırlıklı, kahverengi ve yeşil tonlarında olup üzerindeki altın işlemler ve Arapça yazılarla da

oldukça güzel gözükmekteydi.

24 Mayıs Salı günü sabah saatlerinde ilk derse girip ardından Yıldırım Beyazıt Üniversitesinin çeşitli kampüslerini ziyaret ettik. Kampüs binaları birbirine benzer yapıya sahip, bej renginde taşlarla donatılmış ve lacivert parlak camlara sahipti. İlk gezimiz Güzel Sanatlar Fakültesineydi, fakülteye girdiğimiz andan itibaren bizi onlarca eser karşıladı, bu eserlerin bir kısmı soyut olsa da çoğu gerçeğe yakın ve oldukça güzel çizilmiş tablolarla oluşuyordu. Her katta farklı bir meslek bölümünün yer aldığı bu fakültenin içerisi oldukça renkli cıvıl cıvıl bir ortama sahipti. Gezdiğimiz gördüğümüz meslek dalları arasında mimarlık bölümü de yer alıyordu bu bölümün katına geldiğimizde tahta, kiremit vb. materyallerden yapılmış pek çok bina maketiyle karşılaştık, gördüğümüz manzara oldukça ilgi çekici dursa da her mesleğin kendince bir zorluğu olduğunu da unutmamak lazım.

Üniversitede gezdiğimiz ikinci kampüs ise İslami İlimler Fakültesi oldu. Fakültenin içerisine girdiğimizde Görsel Sanatlar Fakültesinde de olduğu gibi pek çok tabloyla karşılaştık, duvarlarda ebrular ve onlarca resim yer alıyordu bu resimlerden birkaçı Van Gogh gibi ünlü sanatçılara ait tablolarla esinlenerek yapılmış ve oldukça güzel gözükmekteydi. Fakülte içerisinde bulunan sınıflar geniş ve çok sayıda sınıfa sahipti bu sınıflardan birinde örnek bir derse girme fırsatımız oldu, ders sonrası öğle yemeğimizi yiyip üniversitenin bahçesinde düzenlenen bahar şenliklerine katıldık.

Bir süre şenlikte vakit geçirdikten sonra Sağlık Birimleri Fakültesini ziyaret ettik, örnek sınıfları gezip öğretmen ve öğrencilerle yaptığımız birkaç soru cevabın ardından buradaki gezimizi de tamamladık. Ziyaret ettiğimiz son fakülte Siyasal Bilimler Fakültesiydi burada katıldığımız söyleşide yer alan hocalar oldukça eğlenceli enerjik bir kişiliğe sahipti, söyleşi oldukça bilgilendirici ve eğlenceli bir şekilde sonlanırken bugünkü gezimizi de tamamlamış olduk.

25 Mayıs Çarşamba sabah saatlerinde okulda düzenlenen kermeste kimi zaman müşteri olup pek çok tadı deneyimlerken kimi zamansa satışlara yardım edip eğlenceli anlar yaşadık. Kermesin ardından halat çekme, ip atlama, elma yeme, balon patlatma vb. çeşitli etkinliklere de katıldık. Oldukça eğlenceli geçen birkaç saatin ardından konferans salonunda düzenlenen Hasan Özer konserinde tüm yorgunluğumuzu bir kenara bırakıp enerji dolduk. Seslerimiz kısılırcasına bağırıp eğlendiğimiz konser sonrasında düzenlediğimiz Sezai Karakoç Şiir Dinletisi ile günümüzü sonlandırdık. Sonlandırdık dediysem gün burada bitmedi tabii şiir dinletisinin ardından birkaç saat dinlenir dinlenmez yine enerji dolu bir takımla okulun spor salonunda voleybol maçına katıldık oldukça güzel ve dolu dolu geçen bir gün işte burada son buldu.

26 Mayıs Perşembe günü ilk gezimiz Ulucanlar Cezaevineydi. Sabah saatlerinde başladığımız bu gezi hakkında pek çok bilgi edindik. Bu bilgilerin bir kısmı şu şekilde: Adı Ulucanlar olan bu yer, aslında merkez tutuk evi olarak bilinmektedir çünkü mahkûmlar burada çok kısa bir süreliğine kalır, suçu işlediği anlaşılan mahkûmlar başka bir cezaevine gönderilirken suçsuz olduğu ortaya çıkarlarsa beraat eder ve tahliye edilirdi. Burasıysa onların bu araf döneminde kaldıkları yerdir. Fakat bu kadar tanınmış ve bilinmiş bir yer olmasının sebebi idamların burada gerçekleştirilmesinden dolayıdır. **“Ölü canlar değil Ulucanlar.”** O dönemlerde kullanılan bu slogan sebebiyle hem tutuk evinin hem de bulunduğu sokağın adı Ulucanlar olarak değiştirilmiştir. Ulucanlar Cezaevi gezisi sırasında en çok dikkatimi çeken şey koğuşların tabut şeklinde olmasıydı, duvarların bu şekliyle dolaylı mahkûmlar koğuşları tabutluk olarak adlandırırdu bu şekiller tamamen psikolojik baskı amaçlı yapılmış ve verdikleri isimden anlaşıldığı üzere amacına ulaşmıştır. Nazım Hikmet, Necip Fazıl Kısakürek, Ahmet Arif ve daha nice isimlerin ömrünün bir dönemine şahitlik etmiş olan bu yer anlatmakla bitmez. İçerisindeki maneviyat, kapısından ilk adımınızı attığınız andan itibaren kendini hissettiriyor. Duvarlarda çizilen güneş, gökyüzü özgürlüğe duyulan hasreti yansıtan o resimler ve yine duvarlara kazınmış olan sözcükler oldukça etkileyici. **“Ağlamayı bil gülmeyi unutma, bir kötü gününü asla ama asla unutma”...**

Cezaevi sonrası Mehmet Akif Ersoy Müzesi Tacettin Dergâhını ziyaret ettik. Eski dönem evlerini andıran bir görüntüye sahip olan bu dergâhın bahçesinde Mehmet Akif Ersoy ve ailesine ait resimler yer almakta. İçerisinde yer alan heykellerse oldukça gerçekçi bir şekilde dekore edilmiş, bu heykellerin yanısıra duvarlarda yer alan yazılar ve fotoğraflar da oldukça gerçekçi bir görüntüyü beraberinde getirmekte.

Bir sonraki ziyaretimizse Aslanhane Camiineydi. Taş duvarlara sahip olan bu caminin görünüşü sade, üzeriyse sivri kurşun kaplama çatıya sahiptir. Caminin içerisinde tahta sütunlar yer alıyor aynı zamanda kürsüsü de mükemmel bir işçilikle yapılan bu cami adını yakınlarında bulunan külliye duvarına gömülü aslan heykelinden almakta. Caminin minberiyse mavi ve kahverengi tonlarında pek çok taşla işlenmiş olup büyüleyici bir görüntüye sahip.

27 Mayıs Cuma, günümüzün büyük bir kısmını Altınköy'de geçirdik. Altınköy, içerisinde bulundurduğu yapılar (tahtadan yapılmış pek çok ev, taştan binalar, kümes ve ahırlar) dolayısıyla oldukça sakin bir köy yaşamını andırmakta. Sadece bir gün gezmekle bitmeyecek olan bu köye giriş ücreti ise yalnızca 3TL. Altınköy gezisinin bitişiyle programımızı da tamamlamış olduk.

Bir hafta süren bu program, bizlere pek çok şey katmakla birlikte yeni dostluklar, farklı kültürler, mekânlar tanıma ve tarihimiz hakkında bilgi edinme fırsatı da sundu. Bunun yanısıra iyisiyle kötüsüyle birçok anı biriktirmemize de vesile oldu diyebilirim.

ÇANAKKALE'DEN ANKARA'YA
BİR AHRETLİK MESELESİ
ANKARA'DAN ÇANAKKALE'YE

Yaklaşık iki üç ay önce müdürümüz bizi toplayarak Ankara'ya gideceğimizi haberini verdiğinde çok heyecanlanmışım. O iki ayın su gibi geçmesi için dua ettim. Ee ne demişler “Sayılı gün tez geçer.” Sahiden de öyle oldu. Ankara'ya gitmemize bir haftadan daha az bir süre kalmıştı. Hocalarımız hazırlıklar için bizi topluyor, bilgilendirme yapıyorlardı. Herkeste tatlı bir telaş vardı. Biz oraya nasıl gidiyorsak oradan da bize misafirler gelecekti ve biz **“Bize yakışanı yapmalıydık.”**

Tabi hazırlıklar devam ederken günler su gibi geçiyordu. Ve o gün geldi, misafirlerimizin geldi. Onlar gelir gelmez onlarla hemen kaynaştık. Misafirlerimizin karınlarını doyurduk, valizlerini taşımalarına yardım ettik, onlarla sohbet ettik ve çok güzel bir gece geçirdik. Tabi artık sıra bize gelmişti. Sabah erkenden kalktık, kahvaltımızı ettik ve yola çıktık. Bizi uzuun bir yol bekliyordu. Ama o arabada kimse bu yolculuktan korkmuyor tam aksine Ankara'ya giden tüm yolları ezberlemek istercesine gözlerini camdan ayırmıyordu.

Yolculuğumuz çok güzel geçti. Yeri geldi hep beraber güldük, yeri geldi hep beraber uyuduk. Akşam Ankara'ya ulaştık. Yemeklerimizi yedik, odalarımıza geçtik ama içimde garip bir duygu vardı. Çanakkale'nin yeşilliğine, denizine, doğasına o kadar alışmışım ki; odanın büyüklüğü, kasveti, pencereden baktığımda gördüğüm binalar... Hepsi bir araya gelince bir anda gönlüme Çanakkale sevdası düştü ve durgunlaştım. Ama arkadaşlarım sayesinde o geceyi çok eğlenerek geçirdim.

Gün doğdu, horozlar öttü benim için Ankara'da yeni bir gün başladı. Yurttan çıkıp okula gittik. Müdire hanım bizi odasında ağırladı, çay ikram etti. “Ahiretliklerimiz” ile tanışma vakti gelmişti. O an çok heyecanlıydim. Herkesin ismi tek tek okunuyordu ve benim ismim de o an okundu **“Hilal ve Betül.”** Kafamı kaldırdığımda Betül kollarını açmış beni bekliyordu hemen onun yanına gittim ve birbirimizle tanıştık. Sonra hep beraber okulu gezdik ve sınıflara dağıldık. Dersler akıcı geçiyordu, öğretmenler ve öğrenciler bizi güler yüzle karşıladılar.

Artık Ankara'yı tanıma vakti gelmişti. Otobüslere bindik ve külliye doğru yola çıktık. Tüm yolculuk boyunca camdan dışarısını izledim. Koca koca binalar, arabalarının içinde kendilerini büyükşehirde kaybetmiş insanlar... Külliye gezmeyi ilk önce **“Millet Camii”**nden başladık. Ardından **“Millet Kütüphanesine”** geçtik. Millet kütüphanesi beni çok heyecanlandırıyordu. İçi o kadar büyüktü ki etkilenmemek elde değildi. Bir ara ahretliğim Betül ile kendimi rafların arasında kaybolmuş buldum. Kahvelerimizi aldık ve gezimize devam ettik. Sıradaki durak **“15 Temmuz Müzesiydi”** fakat müze pazartesi günleri kapalıymış o yüzden orayı ziyaret edemedik tabi ki bu beni üzdü.

Müze kapalı olunca biz de otobüslere bindik ve okula doğru yola çıktık. Yine tüm yol boyunca sadece camdan dışarısını izledim. Yine insanlar, yine kaybolmuşluklar... Yurda gittiğimizde üzerimde bir yorgunluk vardı. Bu güzel şehir ilk günden kendini belli ediyordu. Dinlendikten sonra yine çok güzel bir gece geçirdik. Güneş ile bizi çok güzel bir gün karşıladı.

Kahvaltımızı yapıp derslere geçtik. Derslere iki saat giriyorduk ve iki saatin sonunda yolculuk başlıyordu.

Salı günü de öyle yaptık ve bugünkü durağımız **“Yıldırım Beyazid Üniversitesi”** Ben biraz daha şehir merkezinde olur diye düşünürken biraz daha kırsal alandaymış. Otobüslerden indik ve tek tek fakülteleri gezdik. Tüm fakültelerde bize rehber eşlik ediyordu. Hatta derslere bile girip, ders dinliyorduk. Tam da o gün şenlik varmış. O kadar eğlendik ki muhteşemdi. Her zamanki gibi otobüslere bindik ve okulun yolunu tuttuk. O tatlı yorgunlukla otobüste küçük bir şekerleme yaptık.

Yurda girdikten sonra biraz dinlenip hemen konferans salonuna geçtik. Ertesi gün programımız vardı ve ona hazırlandık. Program çalışmalarımız bittikten sonra AVM'ye gitmeye karar verdik. Tüm Çanakkale grubu olarak yola koyulduk. AVM de **“Waffle”** yemeye karar verdik. Siparişimizi verdik ve Gülsüm hoca hemen okulun bize hediye ettiği **“Cenette Waffle Var Mı Hocam?”** adındaki kitabı çıkardı. Kitap hakkında sohbet etik ve daha bir sürü konu geçti. Waffleimizi yedikten sonra biraz daha gezip yurda döndük. Yine çalışmaların ardından güzel bir uyku çektik.

Çarşamba günü okulda kermes düzenlendi. Çok eğleneli geçti ardından minik konser vardı. Açıkçası biz gençler ilk duyduğumuzda çok sıkıcı olacağını düşündük ama tam aksine çok eğlenceli geçti. Günün son etkinliğinde ise bizim programımız vardı. Her şey hazırlandı, herkes yerini aldı ve program başladı. Çok güzel ve sorun çıkmadan programı bitirdik ve ahretliklerimize hediyelerini taktim ettik. Akşam voleybol maçı vardı. Ona hazırlandık. Maç çok güzel geçti hatta maçla da yetinmeyip bir sürü oyun oynadık. Odaya döndüğümüzde yorgunduk, yarın çok yoğundu o yüzden hemen uyuduk.

Perşembe günü ilk önce **“Ulucanlar Cezaevine”** gittik. Orası cidden mükemmeldi. Sadece görsel değil manevi olarak da bence birçok şeyi anlatıyordu. Oradan **“Mehmet Akif Ersoy'un”** evine geçtik. Bu şanlı tarihte önemli yere sahip olan İstiklal Marşının yazarının evi. Daha sonra **“Anadolu Medeniyetleri Müzesine”** geçtik. Hayatımda ilk defa bu kadar büyük

bir müze görmüştüm. Gez gez bitmiyordu. O günün son durağı olan **“Türkiye Büyük Millet Meclisine”** doğru yola çıktık. Her iki binaya da uğradık. Her yeni odaya girdiğimde bu güzel milletin bu ülke için ne kadar kan döktüğünü görebiliyordum. Ardın da kendime **“Onlarca şehit vermiş bu topraklar için ben ne yapıyorum?”** diye sordum. Bence bu soruyu herkes kendine sormalı.

O gün ilk defa metroya bindim. Garip ve çok eğlenceliydi. Tabii her zamanki gibi o gün de bitmiş ve Cuma günü gelmişti. Tüm arkadaşlarımızla vedalaşacaktık. İşte bu işin en zor tarafıydı. Herkesle vedalaştıktan sonra yine otobüse bindik ve **“Altinköy”**e doğru yola çıktık. Altinköy bir bambaşkaydı, kelimenin tam anlamında 'Büyükşehirde kaybolmamak için direniyordu.' Cennet gibiydi bir an büyüklerimizin hep bahsettiği küçüklüklerine gittiğimi düşündüm. Altinköy'de en sevdiğim şey atlara binmemiz oldu. Ben atları çok severim ve benim için ata binmek çok eğlenceliydi.

Ardından çok hızlı bir şekilde yemeklerimizi yiyip **“Anıtkabire”** doğru yola çıktık. Orda gezerken askerlerin nöbet değişimine de denk geldik, onu da izleyip metrobüsle yurda gittik. Vee bizim günümüz cumartesi. Sabah yola çıktık ve kararlaştırdığımız gibi **“Gençlik Parkı”**na gittik. Oralarda gezindikten sonra lunaparkın açık olmadığını görüp **“Ptt Pul Müzesi”**ne gittik. Orayı gezdikten sonra yine Gençlik Parkına gittik ve lunaparkta muhteşem eğledik. Tek tek bütün oyuncaklara bindik yeri geldiğinde bağırarak yeri geldiğinde güldük ve yola çıktık. Yurda vardığımızda valizlerimizi toplamaya başladık malum yarın yola çıkacaktık.

O gün de bitti. Pazar günü sabah erkenden yola çıktık. Bilecik'te mola verip Kayı boyunun lideri ve Osmanlı İmparatorunun kurucusu olan Osman Bey'in babası **“Ertuğrul Gazi”**yi ziyaret ettik orda yine nöbet değişime denk geldik, onu izledik oralarda gezip yine yollara koyulduk ve memleketimiz Çanakkale'ye geldik. Bir Ankara macerası daha arkamızda kaldı. Herkese tek tek teşekkür ederim bana bu şansı verdikleri için. Ayrıca bu aralar sık sık özlediğim ANKARA, sana da teşekkür ederim bu güzel anılar için.

SAKLIM VAR

Saklım var, saklın var, saklı şeyler hep var. Saklı olan ama beni ben, seni sen yapan şeyler var.

Baktığında, dokunduğunda, dinlendiğinde, hissettiğinde gözlerini yumup "İyi ki..." dediğin şeyler...

Anlatamadığın, anlatmak da istemediğin çoğu zaman sadece sana özel bir anlam taşıyan şeyler...

Herkesin yaşamının bazı köşelerinden kendisiyle özdeşleştirdiği detaylar vardır. Kimseye söyleyemez. Belki de söylemek istemez. Mekânlar, şarkılar, hele ki kitaplar...

Bir kitap saklıların en özelidir belki de. Hiç kimse bilmesin, okumasın, o tat bir tek bana ait olsun istersin. Eksiğ gelir o kitabı okumayan insanlar sana. O kitabı okuyan birini görsen gurbette hemşerini görmüş gibi muhabbet edesin gelir.

Bu kitaplar seninle yaşar, seninle koşar ve seninle yürürler. Soru sorsan cevap verir. Aldığın cevap yüreğini serinletir. Derdin varsa bölüşür, ağlasan göz yaşını siler.

Bir kitap gibi satır satır yolculuğun... Hiç gitmediğin yerlere aklınla, kalbinle ayak basabileceğin bir yolculuk hem de...

Bileti sana ait bir yolculuk... İsteddiğini katarsın bu yolculuğa. Sevdiğini, sevmediğini, konuşmadığını, özlediğini... Yolculuğunda saklıdır, yolculuğuna kattığında. Her şey saklıdır. Senin saklın. Kimseye

anlatamadığın...

Bir kafe keşfedersin, hafta sonu zehir kalabalıklardan, kocaman şehirden kaçışıdır orası. Eşyalarını bile sanki sen seçmişsin gibidir kafenin içi. Ruhun sever orayı, dalar gidersin orada. Kim bilir belki sevdiğin oturuyordur. Keşke kimse bilmeseydi, kimse gelmeseydi, keyfimi kaçırmaya dersen. Sahiplenirsin öylece...

Mesela bir şarkı öyle yoğundur ki hatırlattıkları sana. İçinin ses veren halidir adeta. Muhtemelen popüler olmayan, çok az kişinin bildiği bir şarkıdır. Kıyıp da paylaşamazsın, söyleyemezsin arkadaşlarına. Kimseye anlatamadıklarını haykırırsın...

Ve günlükler... Bilmiyorum hala günlüklerin iyileştirici gücüne inananlar var mıdır ama ben inanıyorum. Kimsenin bilmediği, annenden bile gizlediğin, her şeyini yazdığın o günlükler. Nasıl da dosttur insana. Nasıl da iyi gelir...

Çevrendeki onca insanı toplasan tek sayfası etmez. Ne iç döküşlerini almış, bağına basmıştır. Peçetelerin, havluların silemediği gözyaşları silmiştir o günlük. Kimsenin dinlemediğini dinleyen ve illa bazı satırlarında sevdiğinin de adı geçen günlükler...

Evet, günlük tutan herkes sevdiğinin ismini fısıldamıştır satırlara. İnsanın saklısı olmalı. Bir gün sevdiği çıkıp geldiğinde ona anlatacağı şeyleri olmalı. Kimseye anlatamadığın, boğazında düğüm olan, kimseye yazamadığın yüreğine dert olan ne varsa satırlarla buluşturduğunda biraz daha hafifler. Bilir ki satırların arasında umutla yeşeren fesleğenler bırakır dertlerinin üzerine...

CAN AZERBAYCAN

Azerbaycan Tahsil Nazırlığıнын [Eđitim Bakanlıđının] dűzenlediđi bir haftalık Azerbaycan gezisine okulumdan ben seđilmiřtim. Kardeř űlkemize gidecek olmak beni çok mutlu etmiřti.

Heyecanlı bekleyiřimin sonunda nihayet yolculuk gűnű gelmiřti. Heyecan ve merak duygularının birbirine karıřtıđı bir yolculuktan sonra Bakű Haydar Aliyev Havalimanına iniř yaptık. Tűm gezi boyunca bizimle beraber olacak Bakanlık gűrevlisi abilerimiz ve ablalarımız bize gűzel bir karřılama hazırlamıřlardı. Bize ayrılan bir otobűs ile kalacađımız tesise getirildik. Heyecanla yarını beklilyorduk. Sabah erkenden kalkıp Azerbaycan'ı kurtarmak için gelen atalarımızın řehitliklerini gezdik. Bu řehitliđin hemen yanına 1.Karabađ řehitliđinin yapılması ve řehitlerimizin koyun koyuna yatması kardeřliđimizin çok gűzel bir gűstergesiydi.

O gűn bir de lise ziyaretinden sonra sonlanmıřtı. Artık Bakű'ye alıřmıřtık. Ertesi gűn Azerbaycan'ın en prestijli okullarından birine gitmiřtik ilk önce okulun kampűsűnde bař dűndűren bir yolculuđa koyulduk. Sınıfları ve materyalleri çok kaliteliydi. Daha sonra Azerbaycanlı kardeřlerimizle karıřıp takımlara bűlűnűp kűuk bir bilgi yarıřması yaptık. Bu bizim kaynařmamızı sađlamıřtı.

Bűtűn bunları yaparken hepimizin aklında tek bir yer vardı Karabađ... Hepimiz heyecanla oraya gitmeyi beklilyorduk. Ermenilerden temizlenmesiyle bayram ettiđimiz Karabađ acaba nasıl bir yerdi. Bu soru akřama kadar içimizi kemirmiřti. Ertesi gűn gidiř dűnűř 800 km yi bulan bir yolculuk bizi beklilyordu ancak bu kadar yol umurumuzda bile deđildi. İlk önce savařın bařladıđı Fuzuli řehrinden geçmiřtik.

Ermeniler şehre ne kadar zarar verebileceklerse vermişler evleri yıkmışlar Azerbaycan askerlerinden korunmak için kilometrelerce uzunluğunda dikenli teller çekmişlerdi. Bunlara ilaveten camilerde domuz besleyecek kadar alçalmışlardı. Bunları canlı canlı görmek Ermenilere karşı olan kinimizi daha da arttırmıştı. Her hali ile Karadeniz'e benzeyen Karabağ'ın zorlu yollarını da aşmış sonunda her şeyin başladığı Şuşa'ya gelmiştik. Her yerde karşımıza çıkan kurşun izleri bize ne kadar çetin bir mücadelenin olduğunu gösteriyordu. Görevliler belirli alanların dışına çıkmamamız gerektiğini çünkü hala Ermenilerin döşediği mayınlardan olabileceğini söylemişti. Şuşa şehrindeki gezimizde Ermenilerin şehre inanılmaz zarar verdiği Şuşa'nın 17 mahallesindeki 17 caminin tamamen yıktıklarını, tarihi eser ve anıtların yıktıklarını gördük ve Fuzuli şehrindeki yıkımın buranın yanında hiçbir şey olduğunu gördük. Azerbaycan askerlerinin insanüstü çabası tüm bunları bitirmişti neyse ki. O zorlu uçurumlardan yayan bir şekilde tırmanıp Ermenilerin nasılsa çıkamazlar diyerek savunma hattı kurmaya tenezzül bile etmedikleri dağları çikip Şuşa'yı esaretten kurtardıkları anlatıldı.

Kardeşlerimizin bu başarısını duyunca hepimizin göğsü kabarmıştı. O hep televizyonlarda gördüğümüz Karabağ gerçekte daha da

etkileyiciydi. Hiçbirimiz buradan gitmek istemiyorduk ancak istemeyerek de olsa akşam saatlerinde Bakü'ye doğru yola koyulduk. Ertesi gün hem yorgunluğumuzu atmak hem de kaynaşmamız için gün boyu etkinliklerle meşgul olduk.

Artık son bir şey kalmıştı. Bakü...

Bundan sonraki 3 gün boyunca Bakü'nün tarihi ve kültürel mekânlarını gezmiştik. Bu gezilerimizde en çok dikkat çeken Eski Bakü'yü. Azerbaycanlıların deyimiyle İçeri Şehir... Bu bölge Bakü Kalesi'nin surları içinde kalan bölgeye verilen isimmiş. İçerisinde birçok hamam ve cami gibi yer barındıran Eski Bakü muhteşem bir mimariye sahipti. Bakü'ye gidildiğinde kesinlikle ilk ziyaret edilmesi gereken yer burası olmalı. Bakü'nün diğer kısımları ise daha çok Sovyet mimarisinin etkisi altındaydı. Ancak içeri şehrin mimarisi bence göze daha hoş geliyordu. 3 gün boyunca geceli gündüzlü Bakü'de neredeyse hiç gezilmedik yer bırakmamıştık. Gitmek istemiyorduk ancak vakit gelmişti. Havalimanında bizimle Azerbaycan'da olduğumuz sürece ilgilenen abi ve ablalarımızla zor da olsa vedalaştıktan sonra ülkemize gitmek üzere uçağa bindik. Kardeş vatanımızda gerçekten hiç yabancılaşmamıştık.

Bizler için unutamayacağımız günlerdi...

TÜGVA KEFKEN KAMPI

Çanakale ekibi olarak ve benim ilk kamp deneyimim olacaktır. Bir de ekibin lideri olarak gideceğimden sorumluluğumun farkındaydım. İlk gün TÜGVA genel merkezini ziyaret ettik. Mustafa Çetin ve Murat Can ağabeylerimiz genel merkezi dolaştırdılar, vakıf hakkında bilgi verdiler. Amaçlarının annesine babasına, milli değerlerine bağlı; vatanına, milletine, dinine faydalı bir gençlik yetiştirme çabası içinde olduklarından bahsettiler. Genel merkez beklediğimden daha büyük ve güzeldi. Oradaki teşkilat ortamı çalışma ortamı çok hoşuma gitti.

Genel merkezden çıkıp Kocaeli Kefken kamp alanına geçtik. Yol yorgunluğundan ilk gün fazla bir şey yapamadık. İlk dersimizi işledik. Dersler sıkıcı olur diye düşündüm ama sohbet tarzında olduğu için keşke daha fazla olsaydı dedim. Dersimizde namaz konusu üzerinde durduk. Kamp alanını dolaştık, odalarımızı ayarladık derken ilk günümüzü geçirdik. İkinci günümüze sabah namazı ile başladık. Yemekhaneden biz ve Bursa ekibi sorumluydu. Bizim ekipte kiler sıkılmasın diye Bursa ekibiyle yemekhanede yerimi alıp sorumluluğumu yerine getirdim.

İkinci gün futbol maçımızı yaptık. Dersimize devam ettik. İkinci vakti denize girdik deniz hepimize çok iyi gelmişti. Akşam bilgi yarışmasına katıldık. Çok heyecanlı geçti yarışma. Hızlı olup doğru cevabı vermemiz gerekiyordu. Zaten sıralama hemen her soruda değişiyordu. Bilgi yarışması hem aktivite olarak hem de bilgilenmek adına faydalı zaman geçirmemizi sağladı. Üçüncü gün kamp alanına tamamen alıştım. Yeni arkadaşlar edindim. Diğer illerin liderleri ile istişare toplantılarına katıldım. Ekipteki arkadaşlar da diğer arkadaşlarla kaynaştılar tarih, spor, kamp işleyişi

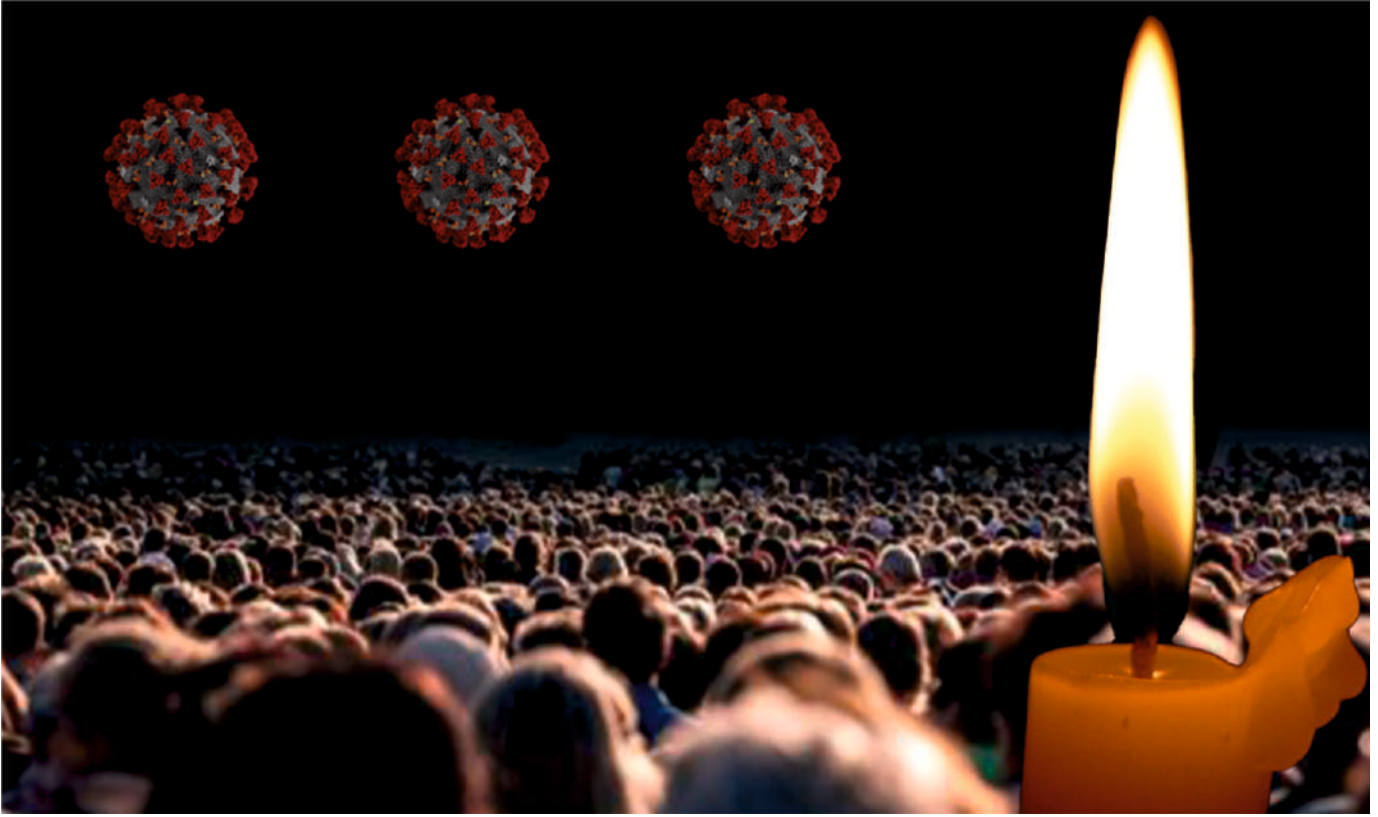
hakkında muhabbetler ettiler. Dersimize katıldım. Dersler sohbet havasında akıp geçti.

Üçüncü gün veda gecesi yaptık. Grup aksiyon ekibi geldi. Onlarla birlikte şarkılar söyledik. TÜGVA genel başkanımız Enes ağabey ve Lise koordinatörü Okan abi kamp alanına geldiler. Onları meşalelerle ve marşlarla, tekbirlerle karşıladık. Çok güzel bir ortam oluştu. Konuşmalarını pür dikkat dinledim, konuşmaları beni etkiledi. Gençlikten, Kudüs'ten bahsettiler. Gelecekte ülkemizi bize emanet bırakacaklarından bahsettiler.

Veda gecesinden sonra klasikleşen bilgi yarışmamıza geçtik. 20 ve 25 soruluk 2 tane bilgi yarışması daha oldu. Hem bilgilendik hem de rekabet havasında heyecanlandık. Son gün helalleşmek için toplandık güzel bir kampın sonuna geldik. Tanıştığım arkadaşlarla vedalaştım.

Keşke zamanımız daha fazla olsaydı da muhabbetlerimizi tanışıklığımızı arttırsaydık. Yola çıkmadan önce denize girdik. Samimiyet ortamında denizde maç yaptık eğlendik, yüzdük.

Sonra valizlerimizi alıp yola çıktık. İstanbul'a dönüş yaptıktan sonra otobüsümüze 4-5 saat vardı. Biz de Ayasofya Camii'mizi görelim istedik ama nasip Eyüp Sultan Camii'ne imiş. Dualarımızı ettik tekrar yola revan olduk. Kısacası salgın zamanında yapamadığımız faaliyetleri güzel bir şekilde yerine getirdik. Kardeşlik, samimiyet ortamında eğlendik bilgilendik. Sınavdan önce böyle bir kamp benim için motivasyonuma çok katkı sağladı.

KİM BİLİR?

Çok okuyan mı bilir yoksa çok gezen mi? Biz okur ve gezerler olarak bu soruya 'okuyarak gezenler' cevabını veriyoruz. Gezdiğin yerleri not edip, okumalı ve okutmalıdır bir gezgin. Gezdiğimiz yerleri okutmak için yazı yazmayı seçtim... Bazen insan düşünür kendini, nasıl merak eder yollar, saatler ötesini... Hiç bilmediği bir yeri...

Bazı yolculuklar vardır, yalnız ve geçmek bilmeyen bir yol; bazı yolculuklar vardır, anlamadığın ne zaman geçtiğini... Benim seyahatim de böyle bir yolculuktan işte. Ucu bucağı olmayan yolların ne zaman bittiğini anlamadan geçti. Bir hafta ne çabuk bitti? Seyahatte tanırısın çoğu sevdiğini, huyunu, suyunu orada öğrenirsin. Yolculuk zor iştir bu besbelli ancak dişini sıkarak tadını alabildi. Zamanın en büyük mucizesi buydu belki, istediğine hızlı istediğine yavaş geçmesi...

Zaman, her türlü geçen bir şeydir. Durmasını dilediğin en çaresiz anında bile öyle bir geçiverir ki her şey berbat olacak zannederken güzelleştirir geleceğini. Güzel ve hızlı geçen yolculuğun ardından kısıtlı zamanı en güzel şekilde değerlendirmeye çalıştık ben ve seyahat arkadaşlarım. Vakit akıp geçen bir şeydir, önemli olan o vakti iyi değerlendirmektir.

Vakit nasıl değerlendirilir? Kısıtlı vakitte ne kadar fazla deneyim elde edilirse o kadar değerlendirilmiş olur. 'Zamandan istifade etmek' olarak nitelendirdiğimiz bu olayı en iyi şekilde geçirdiğimizi düşünüyorum.

Güzel yolculuklar, güzel arkadaşlıklar ve zamandan istifade ederek, yeni nesil Evliya Çelebi olduk...

Doşluk

Yadigârın İçindeki

Yine bir hafta sonu dönüşü 11/A sınıfı derse hazırды. Ders 15 dakika sonra başlıyordu. İlk ders edebiyattı öğrenciler derse hazırды ve işleyecekleri konuyu merak ediyorlardı. Zaman hızlı geçti ve ders başladı. Fatma hoca derse girdi, öğrenciler Fatma hoca yerine geçince yerlerine oturdular sessiz geçen 5 dakikadan sonra Fatma hoca oturduğu sandalyeden kalktı kalem kutusundan kalemini aldı, tahtaya '**kitap**' kelimesini yazdı ve konuşmaya başladı:

- *Evet, çocuklar bugünkü konumuz kitap sevgisi. Bana kitabın ne olduğunu tanımlayacak birisi var mı?*

Çocuklar biraz düşündükten sonra herkes bir tahminde bulundu ama Fatma hoca daha özgün bir tanım istiyordu. Hoca "**kitap**" kelimesinin altına bir kelime daha yazdı: "**ilham**"

- *Bu kelime hakkında konuşacak olan var mı?* dedi.

Öğrencilerden birkaçı söz aldı ama Fatma hoca aradığını bulamayan gözlerle öğrencilerine bakıyordu. Ders boyunca sadece ilham ve kitap kelimelerinin anlamlarını

araştırdılar, sözlükten baktılar yine olmadı internetten araştırdılar yine de olmadı ve ders bitti. Fatma hoca çıkmadan kısa bir konuşma yaptı:

- *Hepiniz konu hakkında fikirlerinizi beyan ettiniz. Hepinize teşekkür ediyorum ama ben size ait sizden bir şeyler istiyorum. Haftaya kadar düşünün ne demek istediğimi sözleriyle bana anlatacak olan kişiye 100 vereceğim.* diyerek sınıftan çıktı.

Öğrenciler hafta boyunca bu kelimeleri araştırdılar. Bir sürü sözlükten ansiklopediden baktılar ama her kaynak farklı bir tanım yapmıştı. İnceledikleri makalelerde her hoca farklı bir tanım yapmıştı. Öğrenciler ne yapacaklarını bilmiyordu. Hiçbir planları yoktu ama hiçbiri pes etmemişti. İlham kelimesinin de bir sürü tanımı vardı ve tanımı kaynaklara göre değişiyordu. Günler geçti, çocuklar hala pes etmemişlerdi ve araştırmaya devam ediyorlardı. Ama umutları tükenmişti, ne yapacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Çocuklardan biri köyde dedesiyle birlikte yaşıyordu.

- *Canımın yongası bakıyorum da bez çantayı hiç unutmuyorsun?* dedi. Çocuk:

- *Benim nur yüzlü dedem onu almazsam içimde büyük bir boşluk oluşuyor, sanki en sevdiğim birini yanıma almamışım gibi hissediyorum.* dedi.

- *Peki, yanında kalemin ve kâğıdın da var mı?* diye sordu dedesi. Çocuk şaşırılmıştı, çünkü dedesi daha önce hayvanları otlatmaya gittiklerinde böyle sorular sormazdı ona.

- *Var da dede, sen böyle sorular sormazdın bana, neden sordun ki şimdi?*

Dedesi gülümseyerek baktı torununun yüzüne ve hani senin kaç gündür düşündüğün, üzerine kafa yordüğün bir konu vardı. Az önce bez çantanın içindeki kitapla ilgili söylediğin cümle vardı ya onu not etmeni istiyorum. Benim çok hoşuma gitti, eminim yazıp okuduktan sonra senin de hoşuna gidecek ve beyninde bir ışık yanacak.” dedi dedesi ve canının yongasının söylediği cümleyi tekrarladı:

- *Onu almazsam içimde büyük bir boşluk oluşuyor, sanki en sevdiğim birini yanıma almamışım gibi hissediyorum.*

Çocuk küçük not defterini çıkarıp dedesinin söylediği cümleyi, aslında biraz önce kendi içinden gelerek söylediği cümleyi not etti ve sessizce okudu. Yüzünü bir gülümseme kaplamıştı. Dedesinin yapmaya çalıştığı şeyi anlamış ve koşarak dedesine sarılmıştı.

- *Canım dedem iyi ki varsın, seni çok seviyorum* dedi. Gerçekten de beynindeki ışık yanmaya başlamıştı. Dedesi hiç beklemediği bir anda ona ilham olmuştu yine...

Dedesiyle birlikte sohbet ederek yürürken her zamanki yerlerine gelmişlerdi. Hayvanları etrafa yayılmış, otluyor ve karınlarını doyuruyorlardı. Dedesi de ısınmaları için etraftaki çalı çırpıyı toplayarak ateşi yakmak için hazırlıklara başlamıştı bile. En sevdiği zaman dilimlerinden biri yaklaşıyordu. Ateşin yanı başında kitap okumak... Bedenini yanan ateşle ruhunu da okuduğu kitapla ısıtıyordu. Ateş yanmaya başlayınca çantasına koyduğu kitaplardan birini çıkardı ve okumaya başladı. Yaklaşık yarım saat kitabın her

cümlesine dikkat ederek okudu.

Dedesi onda olan telaşı fark etmişti. Bir değişiklik vardı canının yongasında. Dedesi dayanamayıp sordu torununa:

- *Benim güzel torunum, nedir sendeki bu telâş?*

Çocuk okuduğu kitaptan kafasını kaldırıp dedesine baktı ve anlatmaya başladı:

- *Dedeciğim edebiyat öğretmenimiz bizden “kitap ve ilham” kelimelerini tanıtmamızı istedi. En özgün tanımı yapacak olan kişiye de 100 vereceğini söyledi. Sınıftaki arkadaşlarla konuşuyoruz, araştırıyoruz ama herkes bulamadığını söylüyor. Ben de ne yapacağımı*

bilemiyorum.

Dedesi,

- *Canımın yongası, ben de düşüneyim bu kelimeleri ama senin doğru cevabı bulacağından eminim. Sen çok kitap okuyan, kitabını yanından ayırmayan bir çocuksun. Doğru yolu sana gösterecek olan yine kitapların olacak. Ben de bir iki gün düşüneyim sonra yine konuşuruz* dedi.

Küçük yaşta geçirdikleri trafik kazası anne ve babasından ayırmıştı onu. Dedesi ile yaşamaya başlamıştı ve dedesi onu canımın yongası diye severdi. O da dedesini çok severdi. Daha okula başlamadan dedesinin ona okuduğu o güzel masallarla yüzü güler, mutlu olurdu. İçindeki boşluğu bu masal saatleri doldurur, içinin yangınına biraz olsun su serperdi. Dedesi de bunun farkındaydı ve hiç aksatmazdı bu saatleri.

Dedesinin hayvanları da vardı. Çocuk okula gitmediği zamanlarda ve okul dönüşlerinde elinden geldiği kadar hayvanları otlatırken dedesine yardım ederdi. O da bu şekilde dedesine destek olur, onu yalnız bırakmamaya çalışır, yükünü hafifletirdi.

Yine bir gün üzerini sıkı sıkı giyip, montunu ve bez çantasını (İçinde azıkları ve okuma kitabı olurdu.) aldı ve dedesiyle birlikte hayvanları otlatacakları yere doğru gitmeye başladılar. Dedesi hayal gücünde canlandırarak

ve sanki kitaptaki olayı yaşıyormuşçasına okudu kitabını. Okumayı bıraktıktan sonra gökyüzünü izlemeye başladı. Gökyüzünü izlerken okudukları canlanıyordu gözünün önünde. Başkahraman da kendisiydi tabiki... Kitabını okuduktan sonra bunu yapmayı hiç ihmal etmezdi. Büyük keyif alırdı bundan. Kitabı sevmek bu olsa gerekti...

Tam o sırada dedesinin sesiyle irkildi. Gerçek dünyaya dönmüştü. **“Haydi, canımın yongası dönüş vaktimiz geldi”** diyordu dedesi, elindeki mantarları göstererek. En sevdiği şeylerden biri de o mantarları yemekti. Küçük şeylerden mutlu olmayı nur yüzlü dedesi öğretmişti ona. **“Mutlu olmak istiyorsan elindekilerin kıymetini bil, her zaman kendinden daha zor durumda olanları düşün canımın yongası.”** derdi.

Dedesiyile beraber muhabbet ederek akşam yemeklerini yediler. Çocuk üst kata kendi odasına çıktı saat geç olmuştu. Uyuması gerekiyordu ama kitap okumaktan vazgeçemiyordu. Her boş zamanında okumak istiyordu. Çünkü o olayları kendisi yaşamış gibi oluyordu ve bu duyguyu çok seviyordu. Biraz kitap okuduktan sonra artık uyuması gerekiyordu, kitabını masasına bıraktı ve yatağına geçti. Aklına Fatma hocanın verdiği kelimeler geldi. Sonra hayvanları otlatmaya giderken kendi ağzından dökülen dedesinin not defterine yazmasını istediği o cümleleri hatırladı ve büyük bir keyifle uyumaya başladı... Sonuç ne olursa olsun kendini hazır hissediyordu. Bu konuyu şimdilik atlayıp okuduğu kitabı hayal etmeye başladı. Kitaptaki karakterleri ve o karakterler ile ilgili olan olayları düşünüyor kendisi yaşamış gibi hissediyordu. Bunları düşünerek uykuya dalıyordu. Yaşadığı çevrenin zorlu koşullarına rağmen okumayı bırakmıyor, okumak için daha çok çabalıyordu.

Yine bir Çarşamba sabahı erkenden kalkmış okula gitmek için hazırlanıyordu. Saat daha 07.00'ydü. Otobüsü yarım saat sonra geliyordu. Çocuk çantasını hazırladı, üzerini giydi. Dedesiyile birlikte yer sofrasına oturdu. İçi içine sığmıyordu bu sabah. Çünkü sabırsızlıkla beklediği o gün gelmişti ve biran önce okula gitmek istiyordu. Bir şeyler yedikten sonra dedesine sarıldı, onu öptü, dedesinden her sabah duyduğu ve çok sevdiği **“Canımın yongası seni çok seviyorum ve Allah'a emanet ediyorum, akşam görüşürüz”** cümlesinin sıcaklığıyla durağa gitti. Otobüs durağa gelmişti. Otobüse bindi ve tekerin sesini dinleyerek okula doğru yol almaya başladı. Bu sırada öğretmenine söyleyeceklerini aklından geçiriyordu. Yolculuğunu bu şekilde geçirdi.

Okuldaki 3. dersleri edebiyat dersiydi. Çarşamba günleri

bu saat okuma saatleriydi ve çocuğun da en sevdiği saat bu saatti. Bugün farklı olacaktı, öğretmenleri onlardan gelecek cevapları dinleyecekti. Evet, bekledikleri an gelmişti, öğretmenleri onlar dinlemeye başlamıştı bile. Sıra bizim çocuğa **“Yadigâr'a gelmişti. -İsmi hep hüznülendirirdi onu. İsmi her söylendiğinde anne babasını hatırlardı. Onlardan yadigâr'dı dedesine. Dedesi bu hüznün farkında olduğu için ismini pek kullanmazdı. Hep “canımın yongası” derdi ona. Bu da çok hoşuna giderdi bizim Yadigâr'ın.-** Heyecanlıydı ama kendinden, söyleyeceklerinden emindi.

- **Öğretmenim Benim içimde bir boşluk var. Kitabımı yanıma almadığım zaman o içimdeki boşluk büyüdükçe büyüyor, beni yutacak gibi oluyor. Sanki çok sevdiğim birinden uzaklaşmışım gibi oluyorum. Ama kitabım yanımdaysa o boşluk kayboluyor, kendimi çok güçlü hissediyorum. Yaşadığım dünyayı, insanları seviyorum. Yeni şeyler öğreniyorum, hiç yalnız kalmıyorum hiç korkmuyorum öğretmenim. Dedemle içimizdeki boşluğu dolduruyor kitaplarımız öğretmenim, acılarımızı, özlemlerimizi unutturuyor bize** derken de gözünden akan yaşlara engel olamadı.- **Belli ki anne ve babası gelmişti aklına-** Bütün sınıf sanki anlaşmışçasına çıt çıkarmadan onu dinliyordu ve o sözlerini bitirdiğinde de bir alkış tufanı kopmuştu. Zaten çok sevilirdi sınıfında, sınıfında yadigârıydı o aslında... Alkıştan sonra öğretmenim bir cümle daha eklemek istiyorum o **da “ilham”**la ilgili. **“Dedem, dedem benim en büyük ilham kaynağım.”** dedi. Yine çok anlamlı bir cümle kurmuştu.

Sessiz geçen bir iki dakikanın ardından Fatma hoca;

- **Çocuklar işte aradığım buydu. Kendiniz olarak cümleler kurabilmeniz. Arkadaşınız tam da beklediğim gibi bunu yaptı. Hayatınızın her aşamasında siz olarak kalabilmeyi başardığınızda önünüzde hiçbir engel kalmaz. Arkadaşınızın da anlattığı gibi kitap insanın gerçek dostudur. Kitap okurken olayları karakterlerle birlikte yaşadığınız zaman bırakmak istemezsiniz okudukça okumak istersiniz** dedi ve dersini bitirdi. Fatma hoca sınıftan çıktıktan sonra diğer öğrenciler, çocuğun etrafında toplandı ve onu tebrik ettiler. Ödevi nasıl yaptığını da sormadan edemediler tabiki... Yadigâr gülen gözlerle:

- **Dedem ilham oldu bana** dedi. Sonra da,
- **Arkadaşlar annenizi, babanızı, dedenizi sevin. Kitaplarınızı sevin** dedi ve koşarak onu bekleyen otobüsüne gitti...

Yadigâr yine son noktayı koymuştu. 11/ A sınıfı seviyor Yadigâr'ı...

erenler bağından

kısık müftü

Muhlis Osman ŞENGİL

Merzifon, İç Anadolu'yu Karadeniz'e bağlayan yegâne geçiş kapısı olması hasebiyle tarih içinde çok önemli olaylara ve şahıslara tanık olmuştur.

Taşanoğulları gibi güçlü bir beylik (1350 -1398), Kara Mustafa Paşa (1634-1683) ve Çelebi Mehmet (1403-1413) gibi kudretli devlet adamları, Şeyh Abdürrahim-i Rumi, (Ö.1446) Piri Baba gibi tasavvuf önderleri bu toprakların ürünüdür. Çerkezler, Tatarlar, Arnavutlar, Gürcüler, Kürtler, Balkan göçmenleri ile beraber Ermeni, Rum ve Yahudilerin de yaşadığı bir yurt olmuştur. Alevi ve Sünni unsurları bünyesinde barındırmıştır. Dokumasıyla ünlenmiştir. Zileli Emin Nabit (19.yy) gibi nakkaş, Cemil Eren (1927- 2016) gibi ressam, Muallim İbrahim Cudi, (1850 - 1931) İskender

Haki Engin, (Ö.1970) Berin Taşan, (1928 - 21018) Sami Baydar, (1962 - 2012) gibi yazar ve şair, Hayri Engin (1913 - 1994) gibi heykeltıraş, Turhan Taşan (1948 - ...) gibi bestekâr ve müzisyenleri yetiştirmiştir. Dolayısıyla Merzifon din, tarih, siyaset, kültür, sanat ve ekonominin önemli bir mekânı olmuştur.

Bu kadar kozmopolit ve kritik konuma sahip bir nokta elbette dâhili / harici bedhahların dikkatini çekmiş ve ilk misyonerlik faaliyetleri burada başlamıştır. Amerikan Protestan misyonunun açtığı Merzifon Anadolu Kolejinde örgütlenen Ermeni ve Rum azınlıklar isyan hazırlıkları yapmış, hatta Taşnak ve Hınçak Çeteleri bu kolejde kurulmuştur. Bu çalışmalar neticesinde bölge İngiliz işgaline, acı sonuçlar veren meşhur Rum ve Ermeni olaylarına şahit olmuştur.

Yazımıza konu olan ve bugün Sofular Mahallesi'nde adına bir sokak da bulunan Kısık Müftü, Merzifon Müftülerindendir. İlmini irfanla taçlandıran ve süsleyen müstesna kişilerdendir.

Hakkında ilk yazı merhum Osman Zeki ÖZKÖSE tarafından Bedesten Dergisi'nde yazılan "Kısık Müftü"nün mezar taşında şunlar yazar:

"Tevekkülî ve rücûî ilallâh / Efkârül fukarâ Muhammed el Müftü ibn-ül Hâc Yahyâ / Gaferallâhu lehumâ ve li-cemîl mü'minîne ve'l mü'minât, lillâhilfâtîha sene 1303"

"Tevekkülüm ve dönüşüm Allah'adır. Fakirlerin en fakiri Hacı Yahya oğlu Müftü Muhammet. Allah her ikisini ve bütün erkek ve kadın müminleri mağfiret etsin. Allah için Fatiha. Sene 1303"

Mezar taşındaki bilgilerden Miladi 1885 yılında vefat ettiği ve babasının da önemli bir şahsiyet olduğu anlaşılan Müftü efendiye neden "**Kısık Müftü**" dendiği şimdilik malumatımız dışında.

Anlatılır ki, bir kadıncağız müftü efendiye dini bir meseleyle ilgili soru sorarken *-belli ki rahatsızlığından dolayı-* yüksek sesle yellenir. Kızırır, bozarır, yerin dibine geçer. Ancak müftü efendide hiçbir tepki yoktur. Sonra ani bir manevrayla elini kulağına götürerek yüksek sesle kadına;

- Kızım yüksek sesle konuş, kulağım ağır işitiyor, ne dediğini duyamadım, der.

Kadın biraz önceki vukuatını müftü efendinin duymadığını düşünerek derin bir "**oh**" çekmiştir. Ancak Müftü efendinin asıl fazileti ve yüceliği bundan sonra başlar ve kadın mahcup olmasın diye ölünceye kadar hep sağır numarası yapar.

Bu topraklar, sahabe kabirlerini bünyesinde barındıran kutlu topraklardır, Seyyit ve Şeriflerin yaşadığı ve Sürre alaylarının uğradığı "**Medine**" toprağıdır. Kara Mustafa Paşa gibi, müstesna üzümleri "**Merzifon Karası**" gibi güzel, tatlı ve gözü kara insanlar yetiştirir.

Kısık Müftü, Taşanoğulları sülalesinden gelen Zeyniye Tarikatını Anadolu'ya taşıyan üç "**abadile**"den Şeyh Abdürrahim-i Rumi'yi çok sever. Kabrini sık sık ziyaret eder. Ömrünün sonlarında çocuklarına Abdürrahim-i Rumi'nin

ayakucuna defnedilmeyi vasiyet eder.

Abdürrahim-i Rumi'nin defnedildiği hazire, kâmilten hazretin soyundan gelenlerle doludur ve başka kimse defnedilmemektedir.

Bir gün "**Emr-i Hak**" vaki olur ve Kısık Müftü vefat eder. Çocukları Abdürrahim-i Rumi'nin haziresiyle ilgilenen torunlarına müracaat ederek babalarının vasiyetini söylerler. Abdürrahim-i Rumi'nin torunları hazirenin aile kabristanlığı olduğunu hatırlatarak bu vasiyete şiddetle karşı çıkarlar. Müftü efendinin çocukları ne kadar yalvarsalar da onları ikna edemeyip çaresiz geri dönerler. Tartışmalarla zaman geçer, vakit akşam olur ve cenazenin defni ertesi güne kalır.

Üzgün ve uzun geçen gecenin sabahı, okunan ezanların peşinden müftü efendinin çocuklarının kapısı şiddetle çalınmaya başlar. Kapıyı açarlar, bakarlar ki dün tartıştıkları Abdürrahim-i Rumi'nin ahfadı, mahcup, perişan ve bitkin bir halde kapıda beklemektedirler. Durum sorulunca anlaşılmıştır ki, akşam "**dip dedeleri**" Abdürrahim-i Rumi, rüyalarına girmiş ve torunlarını bir güzel paylamıştır. Onlar da özür dileyip;

- Müftü efendiyi Hazretin ayakucuna defnedebilirsiniz, derler.

Bugün hazirede yatan tek "**yabancı,**" Kısık Müftüdür ve çok sevdiği Abdürrahim-i Rumi'nin ayakucunda beraber yürümeyi umduğu mahşer yolculuğunu beklemektedir.

Tüm Anadolu'nun olduğu gibi Merzifon'un da her köşesi "**görene**", "**duyana**" ve "**anlayana**" nice ibretimiz olaylarla doludur.

Mustafa Kutlu Eserlerinde

İLETİLER)))))

Mustafa Kutlu, hikâyeleriyle okurunu etkilemeyi amaçlayan yazarlardan biridir. Bu nedenle, Kutlu'nun hikâyeleri ileti açısından zengindir. Mustafa Kutlu; Hikâyelerinde okurunu kişisel, toplumsal, ahlâkî, dinî, ekonomik, ulusal ve evrensel gibi ileti konularıyla değiştirmeyi amaçlamıştır. Mustafa Kutlu'nun hikâyelerinde kişisel gelişimi destekleyen iletiler, diğer iletilere oranla daha fazla kullanılmıştır.

Kutlu'nun hikâyelerindeki iletileri şu şekilde sıralayabiliriz:

Kişisel Gelişimi Destekleyen İletiler

Para, insanların dışsal yoksulluklarını zenginleştirebilir. Fakat; insanın içinde yer alan yoksulluğu (Huzursuzluğu) fakirleştiremez. İnsanların para için hayatlarının en güzel yıllarını, hatta ömürlerini çıkar evliliğiyle geçirdiğinin güzel bir eleştirisini Yoksulluk İçimizde hikâyesinde görmekteyiz:

“...Şükran evleniyor. Şükran nihayet bir kat, bir araba ve bir de koca buldu. Aslında bu cümle Şükran'ın kocasının bir katı, bir de arabası var şeklinde olmalı ve “koca” unsuru mezkûr emtia arasında sayılmamalıydı...” (Yİ, 2000:59).

Başarıya ulaşmak zordur. Kutlu'ya göre, insanların bir şeyleri başarabilmesi için herkesin dinlendiği anlarda da çalışması gerekebilir. Başarmak için çalışmanın gerekli olduğunu Ya Tahammül Ya Sefer adlı hikâyesinde görmekteyiz:

“...Kitaplara, kütüphanelere gidiliyordu. Yaz sıcakları bastırıp, deniz mevsimleri açılıp, herkesler plâjlara, kırlara, kızlı-oğlanlı toplantılara koşarken onların içinde dâvanın sönmeyen ateşi. Bir beyanname hazırlanacak. Bir konferans tertip edilecek...” (YTYS, 2003:8).

Toplumsal Gelişimi Destekleyen İletiler

Bozuk bir toplumu düzeltmek için yeni neslin doğru yetiştirilmesi gerekir. Özellikle dergi çıkartmak ve bu dergilerin okunması ya da okutulması yeni neslin doğru yetiştirilmesi için önemlidir. Yetiştirilen nesil, ilim dünyasında ya da toplumda söz sahibi olduğu zaman toplum daha da düzelecektir. Kutlu, “dergilerin toplumdaki bozuklukları giderebilme özelliğini” vurguladığı iletisini Ya Tahammül Ya Sefer adlı hikâyesinde görmekteyiz:

“...Umut dolu herkes. Dergi çok sayıda satılıyordu. Yeni bir nesil geliyordu. Fakülteler bitiriliyor, ikiden üçe, üçten dörde geçiliyor, asistan olunuyor, doktoralar, ilmi çalışmalar yapıyor. Gençler dâvaya sahip çıkmanın şuuru içinde...”

Ahlâkî Gelişimi Destekleyen İletiler

Mustafa Kutlu, toplumdaki ya da bireydeki çöküşün sebebinin ahlaki değerlerden uzaklaşmaya bağlar.

Ahlâk, toplum düzenini korumada çok önemli bir yere sahiptir. Bir toplum her noktada bitmiş olsa da ahlâkî unsurlar, o toplumun çöküşünü engelleyebilir ya da geciktirebilir. Aşağıdaki ileti de toplum düzeninin bozulmasına rağmen ahlâkın, bitmiş olan toplumu ayakta tuttuğunu, bu nedenle ahlâka önem verilmesi gerektiğini Mavi Kuş adlı hikâyesinde vurgulamıştır.

“...O ahenk ve hiyerarşi, o düzen değişmiş, pörsümüştü, bozulmuş, bin bir yerinden yaralanmış âdeta delik-deşik edilmiştir... Ferdi de, aileyi de, cemiyeti de hâlâ yıpranmamış dediğimiz o ahlâk ayakta tutmaktadır...”

Dinî Gelişimi Destekleyen İletiler

İnsanlar, iç huzursuzluğun hâkim olduğu durumlarda dine yönelir. Çünkü din, insanın sıkıntılara katlanmasında önemli bir fonksiyona sahiptir. Yazarın Yoksulluk İçimizde adlı hikâyesinde bu konuya değindiğini görmekteyiz:

“...Süheyla bu tutumundan aldığı gizli zevki kendi kendine itiraf etmekten çekinmiyordu. Ne zaman ki sokakta bir eski okul veya iş arkadaşına rastlıyordu. Yerlere kadar uzanan geniş mantosu, alnını çevreleyen uzun başörtüsü ile gülerek yaklaşıyor, muhatabının şaşırın ve irileşen gözlerinin tâ içerisine kadar keyifle bakıyordu... Müslüman oldum! Diyordu.”

Ekonomik Gelişimi Destekleyen İletiler

Kutlu'nun ahlâkî, dinî ve toplumsal açıdan birey ya da toplum Gelişirse ekonomik açıdan da gelişir fikrini bazı hikâyelerinde görmekteyiz.

Bankalar paraya hükmeden kurumlardır. Bankalardaki paralar ise toplumun bankalara yatırdıklarından başka bir şey değildir. Kutlu, bankaların para basmak gibi bir işlevinin olmadığını, yalnızca kredi yaratan kurumlar olduğunu, para gücüyle de topluma hükmettiğini ve kapitalizmin kalesi olduğunu belirttiği Chef adlı hikâyesinde bir banka şefine söyleterek okuyucusunu bankalar hakkında bilgilendirmeye çalıştığını görmekteyiz:

“...Banka kapitalizmin kalbidir... Hadi kalbi değilse de kalesidir... Kapitalizm denilen nane konsantre sermaye gücünün topluma hükmetmesi... Bankalar para basmaz, kredi yaratırlar...”

Ulusal düşüncenin gelişimini destekleyen iletiler:

Bir iş yapılmaya karar verildiği zaman, yapılan işin toplumu şekillendiren değerlerle yoğrulması gerekir. Kutlu, Ya Tahammül Ya Sefer adlı hikâyesinde millî kültürü içselleştirmiş bir İnsanın düşüncelerini aktararak, “insanın bir iş yaparken millî kültüre müracaat etmesi” Gerektiğini anlatmıştır:

“...Şimdi biz ne yapacağız yayınevi olarak, memleketin fikir namusuna, düşünce dünyasına yönelen çabalarımızla, eee, şey, şey yapacağız. Bu işi millî kültür bazına oturtmaya, yemek meselemizin ilmî bakımdan halline çalışacağız. Çalışırken de önce kendi yemek kültürümüze döneceğiz. Şimdi bakalım piyasadaki yemek kitaplarına. Bunların hemen hepsi yabancı dillerden tercümedir...”

Evrensel Düşüncenin Gelişimini Destekleyen İletiler

Temizlik toplum ve çevre sağlığı açısından çok önemlidir. Bu nedenle tüm insanların temizliğe önem vermesi gerekir. İnsanlar beden temizliklerinin yanında, içinde buldukları ve çalıştıkları yeri de temiz tutmalıdır. Bu düşünceleri içeren iletilerini Menekşeli

Mektup adlı hikâyesinde görmekteyiz:

“...Toprak tanzimini bir yana bırakıp öncelikle bir araba bularak şunu şuradan kaldırmalı. Geçip döndükçe koca yığın gözümü alıyor, ağzımın tadı bozuluyor. Ne de olsa çöp işte. Çöpe baka baka çalışmam ben...”

Hayvanlarla İlgili İletiler

Sokak hayvanlarına yardım etmek, insanî görevlerimizden biridir. Kutlu, 'Menekşeli Mektup' adlı hikâyesindeki kahramanına (Postacıya) bir sokak kedisine yardım elini uzattırarak kedinin postacının hayatına girmesini sağlar. Yazar, böylelikle insanları sokak hayvanlarına karşı daha duyarlı hale getirir.

“...Bir kedisi bir de radyosu vardır. Televizyonu sevmez. Kediye bir kış günü kapısının önüne kıvrılmış, neredeyse donacak bir yavru olarak buldu. O gün bu gün arkadaş oldular...”

Askerlikle İlgili İletiler

Kutlu'ya göre asker ocağında askerlere çok iyi bakılmaktadır. Bu düşüncelerini Beyhude Ömrüm adlı hikâyesinde görmekteyiz.

“...O senin dediğin askerlik eskide kaldı baba. Gidip gördüm, anlattım size. Çok güzel yerleri var. Yatakhane, yemekhane yağ dök yala, tertemiz. Valla bir yemek çıkıyor baba evinde görmemiştir çokları...”

Tabiatla – Şehirle İlgili İletiler

Şehirler ile tabiat karşılaştırıldığında tabiatın insana daha fazla huzur verdiği görülür. Çünkü tabiat kirletilmemiştir. Kutlu, Yokuşa Akan Sular adlı hikâyesinde tabiat ile şehri karşılaştırmakta ve tabiatın kirletilmemiş olmasından dolayı, tabiatı şehirden daha üstün gördüğünü belirtmektedir:

“...Küçük mavi, pembe çiçekler serpilidir. Yeşilin saydam uçları çimenlerde. Su domur domurdur... Görülmemiş, tutulmamış bir güzellik. Kirletilmemiş bir su. Dağlardan ceylanlar iner... Sen bir musluğa eğiliyorsun. Topraktan kopmuş suya. Clor Kokuyor elin ağağın...”

Mustafa Kutlu Eserlerinde

TOPLUMSAL DEĞİŞİM VE YOZLAŞMA

Mustafa Kutlu, Türk edebiyatında özellikle hikâye alanında Türk toplumunun yaşadığı toplumsal değişim ve dönüşümü konu edinerek önemli bir yere sahip olmuştur. Oldukça güçlü gözlemlere sahip bir yazar olan Kutlu, toplumsal değişim sonucunda bireylerde oluşan psikolojik sorunlara değinmiştir.

Modernleşme sonucunda köyden kente göç eden veya daha önceden kentte yaşayan bireylerin çeşitli sebeplerle oluşan sorunlarına güçlü izlenimleri ışığında değinmiş ve de nitelikli eserler vermiştir. Dünden bugüne uzanan süreçte, kentler de doğal olarak değişmiş ve gelişmişlerdir. Özellikle sanayi devrimi sonrasında kentlerdeki ekonomik uğraşlar oldukça farklılaşmış, tarıma dayalı olmayan, ticaretin ve üretimin öne çıktığı bir ekonomi doğmuştur. Türkiye'de kırdan köye ve kentte yoğunlaşma süreci de böylece başlamıştır. Türkiye'nin kentleşmesi ve haliyle insanımızın kentlileşmesi iki büyük değişimi doğurmuştur. Bunlar ekonomik ve sosyal değişimlerdir. Kutlu'nun en çok vurguladığı da budur ve onun asıl meseleleri olan modernizm, gelenek, göç, kentleşme, hakikat, yabancılaşma, yoksulluk ve yalnızlık temaları eserlerinde ve denemelerinde bolca yer almıştır.

Bunun dışında yaşanan toplumsal yozlaşma ve sonuçları hakkında Kutlu'nun düşüncelerinin ve bunlarla bağdaştırdığı karakterlerinin yer aldığı birçok eseri de vardır. Ve Kutlu tüm bunları yaparken gelenekçi bir bakış açısıyla yaklaşımda bulunmuştur.

Mustafa Kutlu, Türk toplumunun yaşadığı değişim ve dönüşüm sürecini kendine temel mesele edinmiştir. Bu bağlamda eserlerinde köy-kent ikilemini ve göç olgusunu irdelemiştir. Bununla birlikte değişim ve dönüşüme uğrayan bireylerin psikolojisine ve toplumun sosyolojisine dikkatleri çekmiştir.

Bu konuda dikkati çeken eserleri “Ya Tahammül Ya Sefer, Chef, İyiler Ölmez”dir. Örneğin “Ya Tahammül Ya Sefer” yakın geçmişimizde 'aynı

fikirleri, duyguları paylaşanların ancak birlikte var olabileceğini' düşünen insanların, nesillerin nasıl bir araya geldiklerini, sonra nasıl dağıldıklarını, şahsiyetlerinden ve bulunmaları gereken yerlerden nasıl uzaklara sürüklendiklerini ele alıyor. Bu insanların açmazlarını, acılarını dile getiriyor. İşte toplumsal değişim ve gelişimi bu şekilde eserlerine yansıtmıştır.

Modernleşme sürecindeki Türk toplumundaki yozlaşmaya dikkat çeken Kutlu'nun, bu durumu modern bireylerde ortaya çıkan çeşitli psikolojik sorunlar ışığında eleştirdiği görülmüştür. Kutlu; hikâyelerinde bunalımların asıl sebebinin Türkiye'de yaşanan sosyal, ekonomik, psikolojik ve siyasal değişimler olduğunu belirtmiştir.

Türk toplumunda özellikle de 1950'den sonra yaşanan hareketli süreç birçok alanda değişimi, gelişimi, yozlaşmayı beraberinde getirmiştir. Kutlu, yaşanan bu değişim ve dönüşümü kendisine 'mesele' edinmiş ve bu minvalde eserler üretirken zihnen ve ruhen bölünmüşlük yaşayan modern insanın açmazlarını ortaya koymuştur. Bunu yaparken de onlarla hemhâl ve hemdert olmuştur. Modernleşmenin bir göstergesi olan kentleşmenin artması sonucunda köylerin boşalmasıyla köy ve kentlerde birçok sorun meydana gelmektedir. Sanayileşmenin bir sonucu olarak tarımsal üretim giderek azalmıştır.

Tarımsal üretimin azalmasıyla köyler yoksullaşmıştır. Bu sebeple insanlar sanayilerin kalbi olan kentlere göç etmiştir. Ancak kente göç eden insanın yoksulluğu burada da devam etmiştir. Kutlu hikâyelerinin hareket noktası olan göç, yoksulluğun hem sebebi hem de sonucu konumundadır. O, hikâyelerinde göç olgusu üzerinden birey ve toplum psikolojisine değinerek sosyolojik yapıyı analiz etmiştir.

Bireysel ve toplumsal yanlışlıkları kimi zaman bizzat anlatıcı olarak kimi zaman da kahramanlar üzerinden eleştirmiştir.

Mustafa Kutlu Eserlerinde

KÖYDEN GÖÇ

Kutlu, köyden göçün para kazanmak, daha rahat yaşamak gibi sebeplerden kaynaklandığını düşünür. Onun değerlendirmeleri çerçevesinde bu algı, esas itibariyle insanın değerleri üzerine inşa ettiği hayat felsefesinden sapmasının ilk işaretidir. O, bu durumdaki kahramanlarını eleştirmek suretiyle kimi zaman yanlıştan döndürürken kimi zaman da yapılan yanlışla hayatlarını idame ettirir. Ancak tercihlerinden dolayı kahramanlarını her ne kadar eleştirse de asla onları kınamamakta ve yargılamamaktadır. Bu durum onun insanî varoluşa olumlu ve yapıcı bakışının bir yansımasıdır.

Kutlu'nun köyden kente zorunlu göç eden insanı kente adapte olamaz. Kültürel çatışma yaşayan kentteki köylünün en büyük bunalımı yabancılaşmadır. Hikâyelerde yalnızlık, kimlik sorunu, yoksulluk ve sosyal dışlanma olarak belirlediğimiz bunalım türleri yabancılaşma olgusuna temel oluşturmakla birlikte kişisel olarak da insanlarda görülmektedir. Temel ihtiyaçlar anlamında köy ve kentlerdeki farklılıklarda para temel unsur olarak bir kentlinin hayata bakış açısını büyük ölçüde etkiler.

Kutlu, daha çok kentteki köylünün yaşadığı bunalımları anlatmakla beraber uzun yıllar

kentte yaşayan kentli insanın bunalımlarına da değinmiştir. Genellikle her iki grubun bunalımları birbiriyle özdeşlik gösterir.

Göçle gelen insan kente ait hissetmekte zorlanmakta, kendini var edebildiği mekân olan köyden uzak kalması sebebiyle de yabancılaşma bunalımı göstermektedir. Köyün yaşamsal değerleriyle yetişen insanın modern değerlere ayak uydurmaya çalışarak bir değişim ve dönüşüm içine girmesi de kimlik bunalımını meydana getirmektedir. Kent yaşamında insanın toplumdan uzak bir yaşam sürmesi, bireyselleşmesi ve bencilleşmesi hem göçle gelen kentli insan için hem de asıl kentli insan için yalnızlık bunalımına sebebiyet vermektedir.

Buraya kadar anlattıklarımı özetleyecek olursam Mustafa Kutlu toplumsal değişim ve dönüşümü özellikle modernleşme, göç ve kentleşme olgularıyla açıklamıştır. Bunların da doğurduğu büyük sonuçlar ve sorunlar; insanların yalnızlaşması, bencilleşmesi, yozlaşması ve kimlik bunalımı yaşamaları olarak karşımıza çıkar. Mustafa Kutlu da eserlerinde bunlara değinerek edebiyatımızda doldurulmayacak olan yerini almıştır.

Çocuk namaza çağırın

Uzman öğretmenlik videolarını izliyorum. Pek çok başlık zihnimden akıp gidiyor: Öğrenme – öğretme süreçleri, ölçme değerlendirme, özel eğitim, rehberlik... vs. Ama ayrıntı bir konu belki, zihnimde mihlanıp kalıyor: **“Akran eğitimi.”**

“Akran” kelimesi, küçücük bir kartopu, kocaman bir çiğ olup bütün benliğimi sarıyor. Önce beni zaman tüneline sokuyor, çok eskilere götürüyor... Sonra ışık hızıyla milenyumda bir zıpkın gibi konaklatıyor.

Akran... Yaşıt, aynı yaşta olan; çağdaş, aynı çağda olan anlamlarına geliyor.

14 yaşında bir çocuk geçti bu dünyadan, akranlarına en büyük eğitimi vererek. Adı Mustafâ idi. Seçilmişti o, seçkindi. Tıpkı adımı aldığı Peygamberi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) gibi. Bir adı da Ahmetti. Çok övülen, övülmeye layık olandı. Yerde gökte adı övülen, müjdelenen Ahmet (s.a.v.) gibi.

Bir iz bıraktım gittin be çocuk. Yaşarken meltem gibi estin serinlettin bizi, gittin de fırtınalar estirdin yüreklerimizde. Kasırgaya dönüştü sonra. Sonra düştüğü yerden alevler sardı tüm akranlarını. Sonra bir sükûnet sardı tekrar küllerinin üstünden. Sekinete dönüştü taş gibi yüreklerimizin üstünde.

Sonra sesin yankılandı kulaklarımızda. O masum, çocuksu ama daha da önemlisi yüreğinden kopup gelen sesin: **“Abi Allah rızası için öğle namazına gelirmisin, namazı cemaatle kılabilir miyiz!”** diye sınıf sınıf dolaşıp yalvarırken, **“Allah rızası”** kalbini kalbimize değirirdi. Mescid okul servisini bekleme durağın, eğlencen mübarek gün ve gecelerdeki başrol oyunculuğundu.

“Allah'a çağırın, dine ve dünyaya yararlı

iş yapan ve **“Ben müslümanlardanım diyenden daha güzel sözlü kim vardır?”** (Fussilet / 33) ayetinin okulumuzdaki tecellisiydin adeta.

Yüreğimiz kurusun seni unutursak namaza çağırın çocuk. Biz unutursak bu duvarlar unutmaz, bu sınıflar, bu mescit, bu kütüphane, bu okul...

Hem ilim hem irfanla donanmak için **“Namaza Çağırın Çocuk Ahmet Mustafa Tekin Kütüphanesi”** nin kapısından geçerken saygıyla eğilip gireceğiz ve onurla çıkacağız. Başımız dik olacak, hiç eğilmeyecek. Sen önderimiz olacaksın, biz ardından geleceğiz. Senin izini takip edeceğiz, sana lâyıık olacağız güzel çocuk.

Sarayların **“has odası”** olur ya sen bu okulun **“has”** çocuğuydun. İmam-Hatipli olmak ne demekti sende görüyorduk biz. Özlenen Asım'ın Neslinin temsilcisiydin.

Sen gittin ve Rabbine en güzel şekilde kavuştun.

Sen gittin, biz üzülmiyoruz. Çağrın kulaklarımızda. Ardından akranlarına ders vererek gittin, o dersi hiç unutmayacağız biz akranların. Secde secde, rükû rükû, kıyam kıyam seni takip edeceğiz. O kutlu takip cennette sonlanacak. Ezanı duyduğumuzda hemen namaza koşacağız. Biraz geciktirecek olursak namazımızı aklımıza sen düşeceksin, **“aman kaçırmayın namazınızı”** diyen melek yüzün eanlanacak gözümüzde.

Sen nasıl ateşten kurtararak cennete taşımak istiyordun bizi, şimdi biz seni cennetin en güzel tahtlarında hayal ediyoruz şehidim. Çağrına kulak veriyoruz güzel çocuk. Bizi de yanına alsın kutlu çağrının sahibi, umuyoruz.

Biz çağdaşın olduğumuz öğretmenlerin olarak **“uzman, başöğretmen”** olabilir miyiz, yaştaşın olan akranların **“takdir, onur”** belgesi alabilirler mi, bilemiyoruz. Ama sen onurumuz, gururumuz, takdire lâyıık başımızın tâcisin.

Bizim sana veremediğimiz makamı Rabbim sana verdi. Kutlu olsun şahadetin!

yarım yüzyıllık
koca çınar

ARŞİV PENCERESİNDEN ÇANAKKALE ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ TARİHİNE BAKIŞLAR (1)

Çanakkale içerisinde ilk defa 1967-1968 Eğitim Öğretim yılında Biga'da yola çıkan İmam Hatip Lisesi kervanına 1975-1976 yılında Çanakkale, 1976-1977 yılında ise Ezine katılmış, 1977-1978 yılında bu kervana eklenen Ayvacık, Bayramiç ve Gelibolu'yu 1980-1981 yılında Lâpseki ve Çan takip etmiştir. 2013-2014 yılında Yenice Mehmet Bodur Anadolu İmam Hatip Lisesi, 2016-2017 yılında ise Çanakkale Şehit Cemal Demir AİHL ve Biga Şehit İbrahim Ateş Kız AİHL dâhil olmuştur. 2012-2013 Eğitim Öğretim Yılında hizmete giren Lâpseki Şehit Hüseyin Çetin İHO ve Çanakkale Şehit Ömer Halis Demir İHO, 2015-2016'da açılan Biga İHO ve 2018-2019'da açılan Çanakkale Şehit Kıvanç Kaşıkçı İHO'yu da ilave etmek gerek.

1975 yılından bu yana geçen yarım yüzyıllık tarihi içinde acı tatlı çeşitli evrelerden geçen Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesinin akademik, sosyal, kültürel ve sportif başarılarında, vizyonunun oluşumunda, misyon ve hedeflerine ulaşmada, yönetici, öğretmen ve eğitim ortamlarının yanında Okul Aile Birliğinin ne gibi fonksiyonu olmuştur?

Her karşılaşmamızda sessiz çılgınlıklar halinde tozlu arşiv raflarının insafından kurtulup hayata dâhil olmak isteyen Öğrenci Ruhsal dosyaları, Kütük Defterleri, Aday Kayıt Defterleri, Teftiş Defterleri, Sınıf Geçme ve Diploma Defterleri hatta daha yakın zamanların dijital arşivi e-okul, öğrencilerin yaşadıkları ortam ve okulların tarihçeleri hakkında neler söylemektedir?

Bütün bu sorulara cevap ararken, öğrenci ve velilerin psiko-sosyal durumlarını, yönetici ve kurucularının hedef, amaç ve ideallerini öğrenme, gayret, hamiyet ve maddî/manevî fedakârlıklarını ölçme bakımından pek dikkatleri çekmeyen Okul Aile Birliği Karar Defteri ile toplumun kırılma noktalarını ortaya koyan Disiplin ve Onur Kurulu Defterlerinin önemli birer vesika hüviyeti

taşıdığını fark ettik.

Bu yazı dizimizde bu çerçevedeki kayıtlardan yola çıkarak bazı değerlendirmelerde bulunacak ve yıllara göre alınan karar ve tedbirlerin özetlerinden örnekler sunup arşiv kayıtlarımızdaki bazı bilgi ve istatistiklerle bu örnekleri destekleyerek Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesi tarihine ışık tutmayı deneyeceğiz. Eksik bıraktığımız veya yanlış ifade ettiğimiz bilgilerin tashihi noktasında okuyucularımızın yardımlarını bekleriz.

1.BÖLÜM: TARİHÇE

50 yıla yakın tarihinde Çanakkale İmam Hatip Lisesi, yönetmelikler çerçevesinde *İmam Hatip Lisesi, Anadolu İmam Hatip Lisesi, Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okulu* evrelerinden geçmiştir. Bu evreler içinde zaman zaman akademik başarılarla ve kuruluş hedeflerine ulaşmada zirvelere ulaşmış, zaman zaman ülkenin yaşadığı siyasal ve sosyal değişimler nedeniyle kapanma aşamasına gelmiş, ortaokul bölümünde 19 yıllık bir inkıta yaşanmıştır.

A-OKULUN GEÇİRDİĞİ EVRELER:

1-LİSE BÖLÜMÜ

a) *İmam Hatip Lisesi Evresi*

Okul ilk defa 1975-1976 eğitim-öğretim yılında Fevzipaşa Mah. Nedime Hanım Sk. No:3 adresindeki Nedime Hanım Kız Meslek Lisesi (eski) binasında Orta 1 sınıfı ile eğitim - öğretime açılmıştır. 1975-1976 ve 1995-1996 yılları arasında 20 yıl "*İmam Hatip Lisesi*" olarak eğitimine devam etmiştir.

Zaman zaman üzerinde tartışmaların yükseldiği ve muhatapların da bir türlü tam manasıyla ikna edilemediği "*İmam Hatip Liselerindeki akademik eğitimin kalitesi*" meselesi dolayısıyla ÇAİHL de,

şimdilerin popüler “proje okulu olma” hevesi gibi “Anadolu Lisesi kapsamına alınma” heyecanına kapılmış nihayetinde girişimler sonuç bulup 1996-1997 yılından itibaren “Anadolu İmam Hatip Lisesi” olmuştur.

İlk Mezunlarını 1982 yılında 25 erkek olarak veren İmam Hatip Lisesi bölümü 1'i erkek, 4'ü kız olmak üzere toplam 5 öğrencisini 2017-2018 Eğitim Öğretim yılında 15 kişiyi son mezun olarak vermiştir. Böylece İmam Hatip Lisesi bölümünde 43 yıl içerisinde (1999-2007 yılları arasındaki 8 yılın mezuniyet kayıtlarının AİHL ve İHL olarak ortak tutulduğunu ve sayısının 60 olduğunu hariç tutarsak) yaklaşık 658 öğrenci mezun olmuştur. (Açılış 1975-1976, Kapanış: 2017-2018) 43 Yıl

b) İmam Hatip Lisesi ve Anadolu İmam Hatip Lisesi Evresi

Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün 31 Ekim 1995 tarih ve 5458 sayılı yazıları ile bildirilen Milli Eğitim Bakanlığının 30.10.1997 tarih ve 5423 sayılı Makam onayları ile 1996-1997 eğitim-öğretim yılından itibaren Anadolu İmam Hatip Lisesi açılması öngörülmüş, söz konusu öğretim yılından itibaren

2009-2010 eğitim-öğretim yılına kadar Çanakkale İmam Hatip Lisesi ve Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak tek müdürlüğe bağlı iki ayrı okul şeklinde eğitim - öğretime devam etmiştir.

(Açılış 1996-1997, Kapanış: 2009-2010) 14 Yıl) 1996-97 yılında Anadolu Lisesi bünyesine alınan öğrenciler 1999-2000 yılında mezun olmuştur. 1999-2000 ile 2007-2008 yılları arasındaki 8 yıllık AİHL ve İHL öğrencilerinin toplam mezun sayısının sadece 60 olduğunu dönemin şartlarını anlamak açısından belirtmekte ayrıca yarar vardır.

c) Anadolu İmam Hatip Lisesi Evresi

2009-2010 eğitim – öğretim yılından itibaren okulun adı “Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesi” olarak değiştirilmiş, ancak bünyesinde İmam-Hatip Lisesi öğrencileri de devam etmiştir. Bu süreçte İmam Hatip Lisesi bölümüne isteyen her öğrenci kaydolabilirken Anadolu İmam Hatip Lisesi bölümüne ise merkezi

sinavlara katılan ve kontenjana göre tercih yapan öğrenciler kaydolabilmekteydiler.

Anadolu İmam Hatip Lisesi bölümü de 2018-2019 Eğitim Öğretim Yılı sonunda son mezunlarını vermiş ve 2008-2009 ile 2018-2019 yılları arasında bu bölümden 461 öğrenci mezun olmuştur. (Açılış 2009-2010, Kapanış: 2018-2019)10 Yıl

d) Proje Okulu Evresi

Okul 05/05/2016 tarih ve 70160723-903-E5073269 sayılı Milli Eğitim Bakanlığı Onayı ile Türkiye'deki ilk 11 “Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okulu”ndan birisi olmuştur. Bu sebeple 2016-2017 “Sınavla Öğrenci Alan Okul” olan okul ilk mezunlarını 2019-2020 Eğitim Öğretim yılında vermiştir. Son üç yılda 211 öğrenci mezun olmuştur.

2- ORTAOKUL BÖLÜMÜ

a) 1.Dönem İmam Hatip Ortaokulu

Açılışından 1997-1998 yılının sonuna kadar ortaokuluyla beraber eğitime devam eden ve her yıl ortalama 55 öğrenci kaydeden Çanakkale İmam Hatip Lisesi ortaokulu bölümü,

ülkenin içinde bulunduğu siyasal çalkantılar ve 28 Şubat uygulamaları nedeniyle 1998-1999 Eğitim Öğretim yılından itibaren öğrenci alamamıştır.

Ortaokul bölümünün kapanması, İmam Hatiplerin geleceği üzerinde oluşturulan olumsuz hava ve diğer ortaokullardan öğrenci bulma güçlüğü sebepleriyle okul oldukça zor durumda kalmış ve kapanma tehlikesi geçirmiştir. Tüm zorluklar göze alınarak ve türlü hayallerle “Çanakkale İmam Hatip Lisesi” olarak yaptırılan binanın Ticaret Meslek Lisesine verilip İmam Hatip Lisesi'nin 16.03.1999 yılında Ticaret Meslek Lisesinin boşalttığı binaya yerleştirilmesinin yol açtığı moral bozukluğu yetmemiş, öğrenci sayısının düştüğü gerekçesiyle 2001-2002 öğretim yılında okul binası içinde açılan Hasan Ali Yücel Anadolu Lisesine, 10 derslikten 7 tanesi tahsis edilmiştir. Bu lise aynı binada 2005 yılı Eylül'üne kadar faaliyet göstermiştir.

b) 2.Dönem İmam Hatip Ortaokulu

1998-1999 Eğitim Öğretim yılından itibaren 19 yıl sonra 2017-2018 Eğitim Öğretim Yılında Anadolu İmam Hatip Lisesi bünyesinde tek şubeli bir İmam Hatip Ortaokulu açılmıştır. Proje Okulları Yönetmeliği çerçevesinde ÇAİHL “sınavla öğrenci alan okullar” kapsamına alındığı için bünyede açılan İmam Hatip Ortaokuluna da sınavla öğrenci alınmaya başlanmış ve öğrenci niteliği hızla yükselmiştir.

2020-2021 Eğitim Öğretim Yılında ilk ortaokulu mezunlarını veren ÇAİHL & İHO, kısa sürede çeşitli mahfillerde adını sıkça söylettirir olmuştur. Örneğin 2020-2021 Eğitim Öğretim yılında Çanakkale genelinde 102 okulun girdiği LGS sınavında özel okullar dâhil tüm okulları geride bırakarak % 7,7'lik bir başarı dilimiyle il 1.si olmuştur. En yakın başarıyı yakalayabilen devlet okulu ise ancak 11. Sırada yer alabilmiştir. 2021-2022 eğitim öğretim yılında da 23 öğrenci mezun olmuş % 8.3'lük dilimle yine ilimiz başarı listesinde ilk sırada yer almıştır.

Lise bölümüyle aynı binayı kullanmakta olan İmam Hatip Ortaokulunun gösterdiği olağanüstü performans dolayısıyla kendisinden beklentilerin artması üzerine mevcut okul bahçesine 12 derslikli, ikişer şubeli bir ek bina planı çizilmiş ve onaylanmış olup yakın zamanda inşaatın başlanması beklenmektedir.

B-EĞİTİM ÖĞRETİM ORTAMLARI**1- İlk Bina**

İlk bina 1975-1976 yılında eğitim-öğretim yılında Fevzipaşa Mah. Nedime Hanım Sk. No:3 Çanakkale adresindeki Nedime Hanım Kız Meslek Lisesi (eski) binasında Orta 1 sınıfı ile eğitim - öğretime açılmıştır.

OAB Karar defterine göre velilerimizce “1981'de yeni yapılan binayı gezip gördükleri, beğendikleri ancak korkuluklarının yapılmadığı” ifade edilmekle iktifa edilmiştir.

2- İkinci Bina

Öğrenci ve sınıf sayıları arttıkça mevcut binanın yetersiz kalması üzerine yeni bina arayışları başlamıştır. Bu arayışlar ancak 15 yıl sonra karşılık bulabilmiştir. Konu ile ilgili süreci Okul Aile Birliği Karar Defterinden takip edelim:

“08.05.1984 - OAB Başkanı / Hayrettin Başol: İmam Hatip Lisesi yapılmak üzere daha önce verilen arsanın durumunun görüşülmesi, sonunda 18 Mart Vakfında

bulunan arsanın İmam Hatip Lisesi ve Pansiyon yapılmak üzere tahsis edilebileceği, bu hususta Belediye Başkanlığı ile görüşme yapılması,

12.02.1993 - OAB Başkanı / İsmail Temiz: *Esenler mevkiinde İmam Hatip Lisesine ayrılmış olan arsanın daha çabuk okula verilmesi için temas kurulması, 17.03.1993 Yeni yapılacak İmam Hatip Lisesi arsasının yakınındaki bulunan yerin (250 m2) de okula verilmesi için sahibi ile görüşülmesi, okula tahsis edilen arsayı görmeye gidilmesi, 12.05.1993 Okul yapılması için tahsis edilen hazine arazisinin bir an önce verilmesi için Milletvekili ve Milli Emlak Müdürü ile görüşülmesi, bu işlerin prosedürünün nasıl olacağı öğrenmek için iktidar partisinin ilk başkanıyla görüşülmesi ve arazinin krokisinin onlara gösterilmesi, 09.04.1994 Okulun yapılacağı yerin görülmesi,*

28.04.1995 - OAB Başkanı / Halil Çetin: *Yeni yapılan binanın su basmanı seviyesinde olduğu,*

09.01.1996 - OAB Başkanı / Vasfi Bölünmez: *Yeni yapılacak binanın yapımının çabuklaştırılması konusunda girişimlerde bulunulması,*

23.02.1997 - OAB Başkanı / Cemali ALACA: *okul binasında görülecek aksaklık nedeniyle idareye yardımcı olunması,*

Eski bina fiziki bakımdan ihtiyaca cevap vermediği için Esenler mevkiinde İmam Hatip Lisesi ve Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak kullanılmak üzere 3247m² toplam alan üzerine, Taban Alanı 919 m² olan, zemin + 3 katlı, 21 derslikli bir bina yapılmış ve Şubat 1998 tarihinde bitirilmiştir.

Ancak Din Öğretimi Genel Müdürlüğünün 15.02.1999 tarih ve 425 sayılı yazıları ile bu bina Mehmet Akif Ersoy Ticaret Meslek Lisesi ve Anadolu Ticaret Meslek Lisesine geçici olarak tahsis edilmiş ve adı geçen okul buraya taşınmıştır.

Ticaret ve Turizm Öğretimi Genel Müdürlüğünün 11.09.1998 tarih ve 3205 sayılı yazıları ile adı geçen okulun çıktığı binalardan birisine 16.03.1999 tarihinde ÇAİHL taşınmıştır. Maliye Bakanlığı Milli Emlak Genel Müdürlüğü'nün 31.01.2003 tarih ve 3628 sayılı yazıları ile bu üç katlı bina Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'ne tahsis edilmiştir.

Okul Aile Birliği yönetimi okulun kendi yaptırdıkları binaya değil de Mehmet Akif Ersoy Ticaret Meslek Lisesi ve Anadolu Ticaret Meslek Lisesinin boşalttığı binaya yerleşmek zorunda kalması sebebiyle mevcut

binayı donatmaya çalışmıştır:

“25.03.1999 - OAB Başkanı / Halil Aşık: okul binası değişikliği sebebiyle yeni okulun giriş salonunun öğrencilerin oturabilecekleri ve yiyecek içeceklerini daha rahat yapabilmelerine imkân sağlayacak şekilde donatılması”

2001-2002 öğretim yılında Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesine ait olan bu binada, 10 derslikten 7 tanesi tahsis edilerek Hasan Ali Yücel Lisesi açılmış, bina iki lise tarafından müştereken kullanılmaya başlanmıştır.

Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün talebi, Orta öğretim Genel Müdürlüğü'nün de uygun görmesi üzerine Çanakkale Valiliği tarafından, 08 Eylül 2005 tarihinde, Hasan Ali Yücel Lisesi, İmam-Hatip Lisesi binasını boşaltarak, Atatürk İlköğretim okuluna taşınmış, 2005-2006 eğitim-öğretim yılında adı geçen okulda öğretime başlamıştır. Okul binasının tamamı tekrar İmam-Hatip Lisesi ve Anadolu İmam-Hatip Lisesine tahsis edilmiştir. Okul bahçesinde bulunan, daha önce Milli Eğitim Bakanlığı Öğretmenevi Hizmet ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığına tahsisli, (Öğretmenevi otel kısmı olarak kullanılan) iki katlı bina ve kalorifer dairesinin 05.11.2008 tarih ve 56617 sayılı Maliye Bakanlığı yazısıyla, adı geçen daireye tahsisi kaldırılarak, İmam-Hatip Lisesi olarak kullanılmak üzere Milli Eğitim Bakanlığı Din öğretimi Genel Müdürlüğüne tahsis edildiği, Defterdarlık Milli Emlak Müdürlüğü'nün 14.11.2008 tarih ve 2460 sayılı yazıları ile bildirilmiştir.

a) Eski Pansiyon

Okul bünyesinde, 21.06.2005 tarih ve 1606 sayılı makam oluru ile 2005-2006 öğretim yılında uygulamaya başlamak üzere 40 öğrenci kapasiteli Devlet Parasız Yatılı Pansiyonu açılmıştır. Bu tarihten itibaren öğrenci kayıtlarında bir toparlanma olmuş sonraki yıllarda hızla artmıştır.

Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün 14.09.2007 tarih ve 126-2691 sayılı yazıları ile bildirilen, 10.9.2007 tarih ve 1167/2635 sayılı onay ile 2007-2008 eğitim-öğretim yılından itibaren devlet parasız yatılı kontenjanı 40'tan 50'ye, 18.09.2008 tarih ve 2095 sayılı yazı ile 2008-2009 eğitim-öğretim yılından itibaren 54'e, 13.05.2009 tarih ve 1032 sayılı yazı ile 2009-2010 eğitim öğretim yılından itibaren de 90'a çıkarılmıştır.

Okul binasının üst katındaki bölümün yatakhane, alt katındaki sınıfların ise etüt salonu olarak değerlendirilmesiyle oluşturulan pansiyondan sadece erkek öğrenciler istifade etmişlerdir.

3- Üçüncü Bina

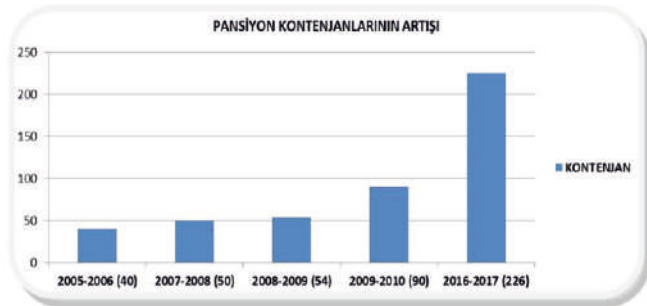
Öğrenci sayısının her geçen gün hızla artması üzerine mevcut binalar ihtiyaca cevap vermeyince Kepez beldesinde 960 TOKİ konutlarının üst kısmında Çanakkale Orman İşletme Şefliği hudutları dâhilinde kalan 38.337,57 m²'lik ormanlık saha, Orman ve Su İşleri Bakanlığı tarafından 17/04/2012 tarihinde 49 yıl müddetle Sağlık Meslek Lisesi, Anadolu İmam hatip Lisesi ve Güzel Sanatlar Lisesi yapılması için verilmiştir. Milli Eğitim Bakanlığının 21/01/2013 tarih ve 8436802/602.07/45685 sayılı Makam onayı ile 24 derslikli bir okul ve 200 öğrencilik bir pansiyon 2013 yılı yatırım programına alınmıştır.

2013 Yılı Yatırım Programı Detay Dağılımında 64 sıra no, 1995H010200 proje no'su ile 24 derslik + 200 öğrencilik pansiyon, Başlama Bitiş tarihi 2013-2015, proje tutarı 11.000.000 tl, 2013 yılı yatırım ödeneği 1.500.000 tl olarak Bakanlığımızın web sayfasında yayınlanmıştır. Denizli'de Üçyıldız Mimarlık Mühendislik Bürosuna Çanakkale Valiliği tarafından özel proje çizdirilmiştir. Proje Milli Eğitim bakanlığı tarafından onaylanarak ihalesi yapılmıştır.

2016-2017 eğitim öğretim yılında yeni binaya ve pansiyona geçilmiştir.

a) Yeni pansiyon

Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesi, 2016-2017 eğitim öğretim yılında Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okuluna dönüşüp 24 derslikli eğitim binası, kapalı spor salonu ve pansiyonu içine alan 38.000 m2 lik yeni okul binasına taşınmasıyla 110'u kız, 116'si erkek olmak üzere toplam 226 kişilik pansiyona sahip olmuştur.

C- OKULAİLE BİRLİĞİ BAŞKANLARI

a) Başkan

Okulumuzun kuruluşundan bu güne kadar Okul Aile Birliği Başkanı olarak görev yapan 25 velimiz okulumuzun ihtiyaçlarını giderme ve eğitim öğretim ortamlarını geliştirme bakımından destekte bulunmuştur.

S N	YIL	BAŞKAN	S N	YIL	BAŞKAN
1	1975-1976	Sabri ŞENER	14	1996-1997	Cemal ALACA
2	1976-1980	Sümer SİĞİN	15	1997-2001	Halil ÂŞIK
3	1980-1981	Süleyman UYSAL	16	2001-2003	Saim ÖZDEMİR
4	1981-1982	Muzaffer ORTAŞ	17	2003-2004	Ali EKER
5	1982-1983	İsmail SAVAŞ	18	2004-2005	Orhan AKBULUT
6	1983-1984	Hayrettin BAŞOL	19	2005-2009	Yahya MERDİN
7	1984-1985	H. Basri GEZEN	20	2009-2010	Mustafa BAYAR
8	1985-1990	Fevzi SELÇUK	21	2010-2012	Ahmet DAVUÇA
9	1990-1991	Zeynel GÜNAYDIN	22	2012-2014	Ali Osman EKİCİ
10	1991-1992	Mustafa KAVAS	23	2014-2017	Mesut DEMİRTAŞ
11	1992-1994	İsmail TEMİZ	24	2017-2018	Fatma YONAR
12	1994-1995	Halil ÇETİN	25	2018-2022	Halil ÖZÇELİK
13	1995-1996	Vasfi BÖLÜNMEZ			

b) Gelir Gider

Başlangıçta okul ve öğrencilerin maddi sıkıntıları Okul Koruma Dernekleri marifetleriyle giderilirken derneklerin kapatılmasından sonra Okul Aile Birlikleri tarafından karşılanmaya başlanmıştır. Ulaşılabilen en eski gelir gider bilgisi 1985-1986 yılına aittir. Gelir; 3.448,039 Gider; 3.214,052 olarak tespit edilmiştir. Ayrıca 1987-1988 yılı Geliri; 1.106,00, Gideri ise; 592.449,00 olarak belirlenmiştir. Bunun dışında ÇAİHL'nin gelir-giderleri bakımından ulaşılabilen 22 yıllık bilgileri aşağıdadır.

sn	Yıl	Gelir	Gider	sn	Yıl	Gelir	Gider
1	1999-2000	185	145	12	2010-2011	31.161,26	14.996,15
2	2000-2001	655	157,75	13	2011-2012	34.817,03	10.054,67
3	2001-2002	901.250	904,085	14	2012-2013	31.991,58	15.798,47
4	2002-2003	185	145	15	2013-2014	23.046,45	12.009,21
5	2003-2004	1030	-	16	2014-2015	23.460,22	15.284,32
6	2004-2005	5.577,22	4.900,00	17	2015-2016	20.520,55	16.447,21
7	2005-2006	8.538,56	4.437,87	18	2016-2017	67.249,55	64.553,24
8	2006-2007	14.396,04	7.858,50	19	2017-2018	85.796,32	84.556,58
9	2007-2008	18.321,27	6.725,37	20	2018-2019	170.106,53	162.274,51
10	2008-2009	26.525,68	10.196,09	21	2019-2020	35.962,02	31.630,53
11	2009-2010	-	-	22	2020-2021	89.464,02	23.329,25

D- OKUL MÜDÜRLERİ

Bir yöneticinin vizyonunun kurumun oluşum ve gelişim sürecindeki önemi büyüktür. Çanakkale İmam Hatip Lisesi tarihi içerisinde görev yapan altı yöneticinin kendilerine ait özellik ve yetenekleri okulun gelişimi, başarı ve kalitesinin artması için çalışmış ve yön vermiştir. Bunun yanında ülkenin geçirdiği siyasi yönelimler ve sosyal çalkantılar yöneticilerin zaman zaman uygulama yöntemlerini değiştirmelerine sebep olmuş bu da öğrencilerin kayıt ve mezuniyet sayılarında zikzaklara yol açmıştır.

Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesi tarihçesine ışık tutmayı hedeflediğimiz bu araştırmamızda sırasıyla bu yöneticilerin dönemlerini inceleme noktasında bir giriş denemesi yapacağız.

- 1- Habib BADEM: 1975 - 1980
- 2- M. Ali ÖNSÜZ: 1980 - 1982 (Vekâleten)
- 3- Mustafa BAŞTÜRK: 1982 - 1997
- 4- Recep ÖZTÜRK: 1997 - 2004
- 5- Alattin ENGİN: 2004 - 2014 (17.11.2004 - 08.12.2014)
- 6- Hüseyin ŞENGİL: 2014 – Görevde (08.12.2014 -).

(Bir sonraki sayıda Habib BADEM dönemi incelenecektir.)

yarım yüzyıllık
koca çınar

Bir Osmanlı BEYEFENDİSİ

Üniversiteyi bitirdim.

Yıl: 1979... Kırk iki sene evvel :)

1979-1980 Eğitim-Öğretim yılı..

Ve.. Çanakkale İmam-Hatip Lisesi Türkçe, Edebiyat öğretmeni Mehmet Kaplan unvanı ile çok az insana nasip olacak güzellikte bir eğitim-öğretim macerası içinde buluyorum kendimi....

Öğrencilerim: Zekâ küpü; birçoğu.

Ancak: Bu defa kendini kaleme alacağım kişi - fotoğraflardan da anladığımız üzere- Okul Müdürümüz Habib BADEM.

Hayatta; Yazmaya gayret ettiğim en zor fizikî portrelerden biri budur:

Habib Hocam. Masasında oturan..

"Çok da meraklı değilim ey koltuk makam-mevki nedir ki? "... tasasız tavrı ilen öylesine arkasına yaslanan ama o koltuğa en çok yakışan müdürlerden idi.

Çok babacan. Çok samimi... Çok huzur verici bir edâ sahibi idi. Bir gün beni kırmadı.

Hatta: Çok sevdiğim bir kardeşim bir ara:

"Hocam, herkesin dedikodusunu yapanları gördüm; hatta sizin bile.. ancak Habib Hocam için kimse iyi sözden başka bir şey demiyor..." şeklinde bir ifade de bulununca durumu benden güzel izah etlemiştii....

Şaka kabilinden ve hatta biraz da kurtlarım kaynadığından;

"Habib Bey Hocam Çanakkale'mizde beş-altı sene yaşadı 40 yıl yaşasaydı onu da dedikodularımıza dahil eyler idik" cevabımı verdim.

Bunu yazıya katma sebebim ise okuduğunda Hocamızın

tatlı tatlı tebessüm etmesini istediğimdendir.

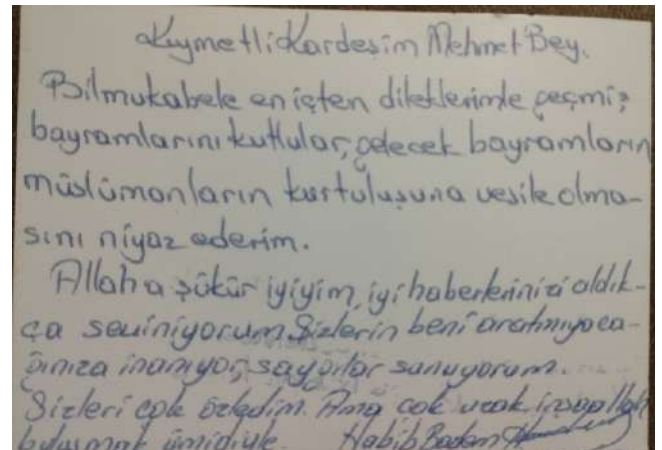
Sert görünümü Müdürümüzün işini kolaylaştırırdı. Bağırıp-çağırmaı tercih etmez.. Elvaz ı dürüst işi hallederdi. Muazzam bir ses tonu vardı. Az ve de öz konuşurdu.

Çok rahat şekilde kendisi ile ilgili kanaatler belirtmem O'nun tevazusunun bunlardan etkilenmeyeceği fikrimdendir.

Bu yazı çooooook daha uzun olabilirdi.

Sürç ü lisânı göz önüne alıp bu kadarı ile bıraksam hoş görür müsünüz?

Projelerin Okulu

Cocukluğumdan beri sosyal hayatı pek severim. Öyle ki okul yıllarımda okulumun katıldığı GSB'ye ait bir çok etkinliğine ve yarışmalarında yer aldım. Lise hayatımda yüzme alanında lisansa sahip oldum. Boş vakitlerimi resim yaparak ve müzik dinleyerek geçiriyordum. Sosyal hayatım dışında bir yandan da eğitim hayatımı sürdürmem gerekiyordu. Lise tercihleri döneminde hem sosyal hem de akademik başarıya önem verdiği için Çanakçale'nin ilk ve tek Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okulunu tercih ettim.

Okul tam istediğim gibi bir çok projede yer alıyordu. Çanakçale'de eğitim görmenin avantajlarıyla birlikte **“Oryantiring ile Şüheda Toprağını Tanıyorum”** Projesini şehitlerimizi anlamak ve yaşatmak için abidede ortantiring faaliyetleri yaparak, yardıma muhtaç kişiler için gruplar kurarak **“Yetiş-Tim”** Projesini yürütüyorduk. **“İki Lisan Bir İnsan”** Projesiyle hem İngilizce hem Arapçayı günlük hayattaki gibi konuşma odaklı öğreniyor, münazara yarışmalarına katılıyor, bilim alanında uygulamalı fen bilimlerinin yanında araştırma ve geliştirme projelerinde yer alıyordum. Arduino ile sağlık alanında bir proje geliştirecek ekibimle beraber yarışmaya katıldık. Bu süre zarfında eğitim amaçlı gittiğim üretim tesislerinde, sergilerde İstanbul'a yapılan bilim ve teknoloji gezilerinde yerimi alıyordum. Katıldığım tüm etkinlikler ufkumun açılmasına sebep oluyordu.

Gerek arkadaşlık ilişkilerim gerek okuldaki iletişimim sayesinde problem çözme becerimi keşfettim. Ailem ya da çevremden etkilenmeden kendi hayallerime doğru yürümenin zamanı gelmişti. Heyecanımdan yola çıkarak ileride yapmam gereken mesleği seçmiştim. Bilim ve Teknoloji alanında ilerlemek benim için en doğrusu olacaktı. Mühendis olmalıydım ancak üniversiteden önce liseyi başarıyla tamamlamam gerekiyordu. Tüm etkinliklerime rağmen gerekli zaman yönetimi sayesinde ilk ve ortaöğrenimimi takdir ve üstün başarı belgeleriyle sonuçlandırdım. 9.10. ve 11. sınıfa giderken üz yüze, 12. sınıfta ise on-line olarak katıldığım seminerlerde alanında birçok uzman mühendisler, öğretim üyeleri ve yazarlarla tanışarak sohbet etme fırsatı buldum. Bu, beni hayallerime giden yolda daha da heyecanlandırdı. Kendime inandığım ve fark yaratmak istediğim yolda bana eşlik edecek bir üniversite arayışına girdim. Bu girişimim APPL YBAU'yu tanımla sonuçlandı.

Çocukluğumdan beri kendi kararlarını kendisi alan aldığı kararların arkasında duran birisi oldum. Bu duruş zamanla

arkadaşlarımın her konuda bana danışmasına ve benim yönlendirme kabiliyetime güvenmelerine neden oldu. Okulda yaptığımız tüm grup çalışmalarında süreç yönetimi ve problem çözmede ön planda oldum. Bu önderlikte akademik başarımla ve özgüvenimin de etkili olduğunu düşünüyorum. Akademik başarımla ilköğretim yıllarımdan lise son sınıfıma kadar yüksek olduğundan başarı belgeleri ve öğretmenlerimin sürekli olarak takdirini alırdım. Algılama ve yorumlama yeteneğimin güçlü olduğunu düşünüyorum. İleride yapmak istediğim mühendisliğin sorunu anlama ve yorumlama becerisi gerektirdiğinin farkındayım. Bu vasıfları kendimde görüyorum ve kendime güveniyorum.

Herkesin hayalidir var olmak, var olduğu dünyada ayak izini bırakmak, Benim de hayalim büyük bir hızla gelişmekte olan ülkemize kazandırmak için kendime yatırım yapmak... Öncelikle öncü bir Türk mühendisi olmak, ardından kendi girişimlerimi sunmak,

Hayallerim hakkında konuşmak gerekirse, çok uzun zaman önce kendime verdiğim varlık mücadelesinden başlamalıyım. Ben var isem bir amacım olmalı, bu amacım birilerine faydalı olmalı. Faydalı olsun ki amaçlarıma giden yolda gösterdiğim çaba ve feda ettiklerimin karşılığı tatmin edici olsun.

Çocukluğumdan beri hayranı olduğum savaş uçakları, jetler, F16'lar, SİHA'lar, Dronlar...

Hayallerim, teknolojinin göbeği yazılım ve kodlama deryasının bir parçası olabilmek ve dünyadaki varlığımı somutlaştırarak üretimler yapmakla başlamaktadır. En büyük gayem ise öncü bir Türk Mühendisi olarak başarılarının yanında yazacağı **“Türk Mühendisi”** unvanıyla milletimi yücelmektir. Son yıllarda oldukça fazla içinde olduğumuz, dünden bu güne ilgimi çeken savaş teknolojileri alanında ilerlemek bana hem büyük heyecan hem de milli gururun öne çıkardığı üretim isteğini kazandıracaktır.

Dijitalleşen dünyada yerimi alabilmek için sahip olmak gereken akademik başarıya BAU ile ulaşma ise yakın zamanlı hayallerim arasında.

Umarım yakın zamanda tekrar görüşürüz.

* 2021 Mezunu - Proje AİHL 2. Mezunu,
A.Ü. Yazılım Mühendisliği Öğrencisi

Bir Gazete, Bir Dergi, İki Bülten
ÇAIHL'nin Basın Tarihi

Kılıçarslan'dan oluşmuştur.

İlk Sayfa, Edebiyat Öğretmenleri Mehmet Kaplan ve Ömer Ergün tarafından Çanakkale Valisi Milli Eğitim Müdürüyle yapılan röportajlar ile imam Hatip Öğrencisine çok sıkı öğretilen klasisik Mehmet Akif'in "Çanakkale Şehitlerine" şiiri ile A.Ulvi Kurucu'nun İmam Hatip Öğrencisine kaleme aldığı "Sen" şiiri yer almış. Okulun tarihçesi de aynı sayfada araya sıkıştırılmıştır.

"İlham" yazısının soluna şehitlik abidesinin logosu, sağına okulun logosu sol üst köşeye ise "Yaradan Rabbinin adıyla Oku" diye başlayan Alak suresinin ilk iki ayeti konulmuştur. Aslına bakılırsa gazetenin vermek istediği mesaj ve bakış açısı bu başlıktan bile anlaşılmaktadır.

İkinci sayfada Okul Müdürü Mustafa Baştürk İmam Hatiplerin amaç ve gelişim sürecinden kısaca bahsetmiş. Yazı İşleri Müdürlüğünü yapan Türkçe Öğretmeni Mehmet Kaplan Kültürlerin global dünyadaki önemi, gelecekteki işlevi ve bu süreçte basının görevi üzerinde durmuş. Aynı sayfada okul personeli ile son üç öğretim yılındaki çeşitli başarılar yayınlanmış.

Üçüncü sayfada "Çerez" adı altında bulmaca, bilmece, güzel söyler, fıkralar ile Meslek Dersleri Öğretmeni M. Ali Söyler'in milletimizin tarihi süreç içindeki başarıları ile son dönemde teknik ve kültürel başarısızlığın kurtuluş çaresinin Kur'an'a sarılmak olduğunu dile getirdiği yazısı yer almış.

Dördüncü sayfa 1411 Ramazan sayfası olarak tasarlanmış. Yine bulmaca, fıkra, mani ve Ramazan sayfasına yer verilmiş. Meslek Dersleri Öğretmeni Esat Kaçar'ın "Ramazan Okulu" başlıklı yazısı Oruçtan ne anlamak gerektiği hakkında.

Kültür-Sanat Sayfası olarak tasarlanan beşinci sayfada öğrenci çalışmalarına yer verilmiş. Edebiyat Öğretmeni Ömer Ergün'ün "Çanakkale'yi Yaşamak" şiiri sayfayı süslemiş.

Altıncı sayfada okul faaliyetlerinin tanıtımları ile yine öğrenci ürünlerine yer verilmiş. Coğrafya Öğretmeni Muzaffer Oruç da yazısında gençlere öğütlerde bulunmuş.

Yedinci sayfa ilk sayfalardan devamı sekizinci sayfa da reklamlara yer verilmiştir. Toplam iki sayfa çıkmıştır.

Basın, bir kişinin, kuruluşun veya davanın mesajını iletmede en önemli araç olduğu gibi mesaj sahibini geliştirip yetiştirme gibi bir özellik de taşır. Bu bakımdan devrin şartlarına göre yazılı, görsel, işitsel veya sanal olarak kullanılan en eski mesaj iletme aracıdır.

Çanakkale İmam Hatip Lisesi tarihçesine baktığımızda birkaç yazılı basın aracı gözümüze çarpmaktadır.

Bir Gazete: "İLHAM"

11 Nisan 1991 tarihini taşıyan ve okul müdürü Mustafa Baştürk'ün sahibi olduğu İlham gazetesi 40x60 ebadında iki yaprak ve dört sayfa olarak tasarlanmış. Yazı İnceleme Kurulu okul yönetici ve öğretmenlerinden Recep Öztürk, Mehmet İşcan, Ragıp Yazan, Ömer Ergün, Süreyya Yanar ve Nuray Öbekçi'den Seçici Kurul ise öğrencilerden; Nuammer Uslu, M. Vehbi Tayyar, Ümmühan Yasa, Gülsüm Çilenk ve Numan

İki Bülten:

a) "Dergi'm"

Haziran 2013 ayında Okul Müdür Alattin Engin döneminde çıkartılan **Dergi'm** bir dergiden çok okul faaliyetlerinin tanıtıldığı bülten formunda kapak dahil 32 sayfa renkli kuşe olarak hazırlanmış. Solunda Milli Eğitim sağında ise okul logosu yer almış. Önsözde okul Müdür Alattin Engin İmam Hatiplerin serüveni ile okul personeli hakkında bilgi vermiş.

Okulunun sportif, kültürel ve mesleki etkinliklerinin bol ve büyük resimlerle tanıtıldığı bültende eğitim kadrosu ve okul tarihçesi tanıtılmış. Öğretmenler Hatice Gözden, Erkan Övüç, Abdullah Mert ve Burcu Tepeli Duman'ın değerlendirme yazılarına da yer verilmiş. Arka dış kapakta son üç yılın üniversiteye yerleşen öğrencilerine yer verilerek okul özendirilmiş. 2. Sayısı çıkmayan "**Dergi'm**" tek sayı olarak arşivimizde yer almaktadır.

b) "Haberdar"

2014 yılından itibaren okul logosu, öğrenci kıyafetleri, proje çalışmaları ile başlayan değişim ve yenilenme çalışmaları okula ayrı bir vizyon getirilmiş, 28 Şubattan kalan algılar değişmeye başlamıştır. Bu çerçevede şık bir çerçevede 2015 yılında "Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesi – Eğitimde Yüzakı" ismiyle ve okulun yeni logosuyla yeni okul binasının fotoğrafının

ön plana çıkartıldığı kapak dahil renkli kuşe 68 sayfa bir tanıtım bülteni çıkartılmıştır.

Aynı yıl içinde Kültür ve Edebiyat Kulübü 12 Mart'ta "**İstiklalın Gençleri**" ve "**Bağımsızlık ve Gençlik Ruhu**" Projeleri kapsamında Kültür Edebiyat Kulübü tarafından "**Bağımsızlık**

ve Gençlik Ruhu” başlıklı Mehmet Akif Ersoy Özel Dergisi çıkartılmıştır.

Okul Müdürü Hüseyin Şengil'in **“Mehmet Akif Deyince Ben”** başlıklı yazısının ardından tamamıyla öğrencilerin proje kapsamında yazdıkları yazıların yer aldığı bülten tek sayı olarak tarihteki yerini almış

Okul faaliyetlerinin ve daha çok da projelerinin ön plana çıkartıldığı bu bültenin ikinci serisi 2020 yılında aynı formatta “Nitelikli eğitimde kararlı adımlar” manşetiyle çıkmıştır. Bu bülten artık “Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okulu” niteliğindeki Anadolu İmam Hatip Lisesinin Akademik, Teknolojik, Sosyal, Kültürel, Sorumluluk, Milli Bilinç, Sportif ve Sanatsal, YKS çalışmaları, Eğitim Ortamları gibi 125 proje tanıtılmış. Ekonomik gerekçelerle 55 sayfada birleştirilmek zorunda kalınan çalışmalar oldukça göz doldurucudur.

Aynı yıl içinde bünyede bulunan İmam Hatip Ortaokulu için de 15 sayfalık bir tanıtım bülteni hazırlanarak, İngilizce Eğitimi, Arapça Eğitimi, Bilim, Milli Bilinç Etkinlikleri, Sanatsal Aktiviteler,

Sportif Aktiviteler, Kültür-Sanat Etkinlikleri, Mesleki Etkinlikler, Veli Seminerleri, Geziler başlıkları altında okulun tanıtımı

yapılmış. Bu dönemde yapılan onlarca broşürü ise saymaya bile gerek yok

İlk sayısı 2021 yılı Haziranında çıkan Haberdar yılda bir sayı olarak yılsonunda çıkmak üzere hazırlanmış. Yılın en önemli gözde ve örnek projelerinin tanıtımlarının yapılarak kamuoyunun Haberdar edilmesi hedeflenmiş.

İlk sayı konu başlıklarından eğitim ve İmam Hatipliliğe bir dava gözüyle bakıldığı gözlemlenmekte okulun vizyonunun ne denli değiştiği görülmektedir: **“Tecrübe Paylaşımı ve Kültür Aktarımı Davamız, Okuma, Yazma, Anlatma Davamız, Akademi Davamız, Bilim ve Teknoloji Davamız, Yeşil Çevre Davamız, Sosyal Sorumluluk Davamız”**

Haberdar ile bülten kavramına bir format getirildiği, proje ve etkinliklere yönelik bir doyumun yaşanması sebebiyle her etkinliğin tanıtımın yapılmadığı daha çok ön planda olan örnek projelerin değerlendirmeye alındığı görülmektedir.

2022 Ağustosunda çıkan 2. Sayı ana başlıkları ise şöyle: **“İdeal Öğretmene Doğru: Örnek Maarif Projemiz, Tarassut Dergisi Yazar Buluşmaları, Yoğunlaştırılmış İngilizce Programımız, Evliya Çelebinin İzinde Kardeş (Ahretlik) Buluşması Programımız, Hizmet İçinde Hizmet, Biz Bir Takımız Projemiz, Haberler”**

Bir Dergi: “Tarassut”

İlk sayısı Nisan 2019'da çıkan Tarassut Edebiyat Sanat Kültür Dergisi daha 3 sayısında aldığı Türkiye birinciliği ödülünü hak ettiğini sonraki sayılarda da ispat etmiş, yazar buluşmaları, okuma çalışmaları, kitap hazırlama çalışmaları gibi etkinliklerle yazarlar ve yeni dergiler doğurarak 11. Sayısına gelmiştir. Dergi - Gazete

çıkarmanın çok kolay devam ettirmenin ise çok zor olduğu ülkemizde Tarassut gelecekte okul dergiciliğinde araştırmalara konu olacak kültür, sanat ve edebiyat birikimine sahip durumdadır.

* İlham Gazetesini arşivimize kazandıran hocaların hocası Mehmet Kaplan'a çok teşekkür ederiz.

haberler...haberler...haberler...haberler...haberler...haberler...

Anadolu Mektebi 10. Yıl Kültür Edebiyat Samsun / Ladik Kampına Katıldık

Milli Eğitim Bakanlığı, Gençlik ve Spor Bakanlığı, Kültür ve Turizm Bakanlığı destekleri ile hazırlanan 21-25 Ağustos 2022 tarihlerinde Samsun ili Lâdik ilçesinde düzenlenen “Anadolu Mektebi 10. Yıl Edebiyat ve Kültür Kamp Programı”na; Mektebin faaliyet gösterdiği 43 ilden yaklaşık 180 öğretmen ve öğrenci katıldı.

İlimizi temsilen İl Koordinatörü olarak Çanakkale Anadolu İmam Hatip Lisesi Edebiyat Öğretmeni Fırat ORUÇ ile birlikte İbrahim Bodur Anadolu Lisesi Edebiyat Öğretmeni Müjdat Erdoğan ve iki öğrenci katılım sağladı.

Anadolu Mektebi Yürütme Kurulu Başkanı Eski Bakanlardan Prof. Dr. Sami Güçlü'nün başkanlığında gerçekleşen ve Mektebin 10 yılının değerlendirildiği forumlar ve uygulamaya dair tecrübelerin paylaşıldığı toplantılara da yer verilen kampa; Samsun'un tarihi ve kültürel mekânlarına yapılan gezi ve Samsun Devlet Klasik Türk Müziği Korosunun konseri de yer aldı.

Eğitim programında; Prof. Dr. Fatih Kanter, Prof. Dr. Beyhan Kanter, Prof. Dr. Şaban Sağlık, Prof. Dr. Dursun Ali Tokel, Doç. Dr. Şeyma Büyükkavas Kuran, Dr. Muhammed İkbâl Güler, Doç. Dr. İlknur Tatar Kırılmış, Dr. Öğretim Üyesi Sema Noyan ve İsmail Irmacık “Anadolu Mektebi Yazarlarının Hususiyetleri, Edebiyat Ne İşe Yarar?, Edebiyat Mahfilleri, Kitap Tahlili, Şiir mi, Nesir mi? Biyografi mi, Eser mi?, Edebiyat ve Sinema” konu başlıklı sunumları ile yer alırken öğrencilerle Anadolu Mektebi kitaplarının incelendiği akademik okumalar da gerçekleştirildi.

Anadolu Mektebi çerçevesindeki okuma çalışmalarımız bu yıl da Edebiyat Öğretmenimiz Fırat ORUÇ yönetiminde devam edecek.

haberler...haberler...haberler...haberler...haberler...haberler...

Tarassut doğurdu

Okul içinde okul olup diploma üstüne diploma veren bir mekteptir dergicilik. Nice ünlü yazarlar, şairler, gazeteciler bir dergide yazıverdikleri üç-beş satırlık yazı veya bir iki mısralık şiirle tanınmışlar ve kendilerinin yönettikleri yeni dergilere imzalarını atmışlardır. Bu bakımdan iyi düşünülmüş ve hazırlanmış dergiler, yazarları ve şairleri doğurdıkları kadar yeni dergileri de doğururlar.

Arının, kovanda bal yapma gibi bir görevi olduğu kadar yeni kovanlar üretmek için oğul verme görevi de vardır. Kovanın balından beslenen genç arı, belli süre sora kovanda sıkılır ve kendisine yeni bir mekân arar. Bunun için de kovana terk eder. Bu anaç kovanın nakıması değil fazileti ve başarısıdır.

Tarassut Dergimizin ilk sorumlusu Melike Sündüs CEYLAN'ın Kültür Bakanlığının "Dergicilik Okulu" projesi kapsamında yine eski öğrencilerimiz ve Tarassut Yazarlarımızdan, İclal YILMAZ, Muhlis Osman ŞENGİL, Süleyman AKINCI, Zeynep Rumeysa AYDIN, Nesibe Ayşe TOPÇUOĞLU ve Ece Nur UYGUR'u yanına alarak "**ACI KAHVE**" dergisini çıkarması bir oğul verme olayıdır.

Tarassut'un ikinci sorumlusu İclal YILMAZ'ın da yine yazar ve öğrencilerimizden Sevede SEZER ve Şerife GÜNER ile beraber ÖNDER'in çıkarttığı "**Sade Soda**" dergisinin mutfağına girmesi göğsümüzü kabarttı.

Yolunuz, bahtınız açık olsun gençler !

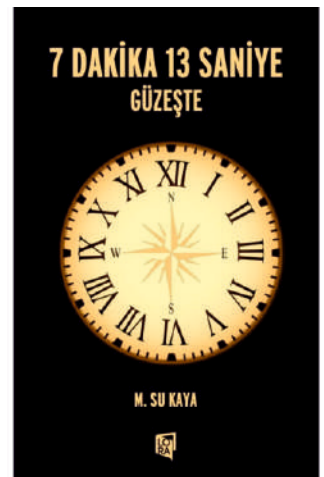
7 dakika 13 saniye güzeste

Tarassut Dergisi, Yazarlık Okulu Projesiyle Melike Sündüs CEYLAN'ın şiir kitabı "Kelebeğin Ömrüne Sığanlar"ı, ikinci olarak İclal YILMAZ'ın "Gecelerin Hatırı"nı üçüncü olarak da "Karalama Defteri"ni yayınladı.

Tarassut üretmeye, yetiştirmeye devam ediyor.

Haziran ayı içinde dergimiz yazarlarından Meryem Su KAYA'nın "**7 Dakika 13 Saniye Güzeste**" isimli romanı okuyucusuyla buluştu.

Kendisine yazı hayatında başarılar diliyoruz.

kültür ve medeniyet

Oktay SİNANOĞLU'ndan

vecizeleri

❑ Türkiye'nin ve Türk'ün defteri dürülüyor! Ey, ciğeri sağlam kalabilmiş vatan severler, neredesiniz?

❑ Efendim, zembille evrensellik olmaz. Millilerden evrensellik oluşur. Herkes kendi milli iken, eşitler arasında evrensellik ve kardeşlik oluşur. Eğer böyle olmazsa, biri öbürünün kölesi olur.

❑ Bugün insanlık tarih, ırk, etnik kimlik, din ve kültür üzerinden küçük gruplara bölünüyor. Ulus devletler bitiyor, bitiriliyor; mikro milliyetçilik yaygınlaşıyor.

❑ Nasıl ki bütün bitki ve hayvan türlerinin korunması çare için gerekli ise, insanlığın zenginliğini sağlayan kültürlerin muhafaza edilmesi de aynı derecede önemli. Kültürlerin her biri, binlerce yılda bu seviyeye gelmiştir.

❑ Beni onlar profesör yapmasaydı, Avrupalılar da Ruslar da profesör yapardı. Niye kendimi borçlu hissedeyim. Zaten ben eğitimimin yarısını tamamen Türkçe dille, Türkiye'de liseyi bitirinceye kadar aldım. Bu eğitimle Amerika'ya gidip üç sene birden atladım. Yani beni yetiştiren Türkiye'dir.

❑ 12 Mayıs 2011'de Anayasa mahkemesinin yeni kanunları onaylamasıyla Türkiye yabancılar için ucuz emlak cennetine döndü. Yakında Türkiye'de kendi milletimize ait bir şey kalmayacak. Yabancı emlak şirketleri çok baskı yaptı söylentisi yeterli değil. Oyun çok daha derindir. Türkiye'nin her şeyi ile bitirilmesi söz konusudur. Kısa bir süre sonra artacak yabancı nüfusu korumak için o ülkelerin askeri de gelir.

❑ Çok geçmeden göreceğiz mi, halk ayaklanmalarının olduğu bu ülkelerde değişen bir şey olmayacak; ne yolsuzluklar bitecek, ne de halkın fakirliği sona erecek. Amaç Suriye'yi, Lübnan'ı ve diğer ülkeleri üç dört parçaya bölerek kolay yutulur lokmalar haline getirmektir.

❑ Martin Luther King siyahların haklarını savunan büyük gösteriler düzenler ve o da bir suikaste ölür. Tüm bu suikastler bir tesadüf ile açıklanamaz. İleride siyahların güçlenmesi, ayrı devlet kurması ya da Müslüman olması gibi tehlikelere karşı önlem diye işlenmiş cinayetlerdir.

❑ İnsanın mutlu olabilmesi için çevresine bir katkıda bulunması gerekir. Descartes'i bilen ama, Gazaliyi hiç duymamış bir Türk genci düşünülemez.

❑ Türkiye'nin de zamanı tükeniyor. Zengin topraklardaki fakir siyah ahalinin kaderi hep savaşlar ve kıtlıklarda ölmek oluyor.

❑ Bize atalarımızdan, kültürümüzden koca bir gönül, bir insan anlayışı ve insanlık sevgisi miras kalmıştır. Çoğu öğrenci, hiç ilgilenmediği, aklına bile gelmeyen dallarda üniversite okuyor. Böyle bir sistemden hayır gelmez.

❑ Hep beraber, bu toplumun layık olduğu eğitim düzeyine, araştırma kafasına, yapıcı, soruları kendi sorucu, ondan bundan cevap dinlenmeyen kafada insanların yetişmesine çalışmak için inşallah seferber olalım.

❑ Televizyonların 100 kanalından 99'unda cinayet, uyuşturucu, dalavere ve ahlaksızlıktan başka şey göremezsiniz. Yani millet tamamen cahil bırakılmış hiç düşünemeyen, sadece tüketen bir toplum oluşturulmuş.

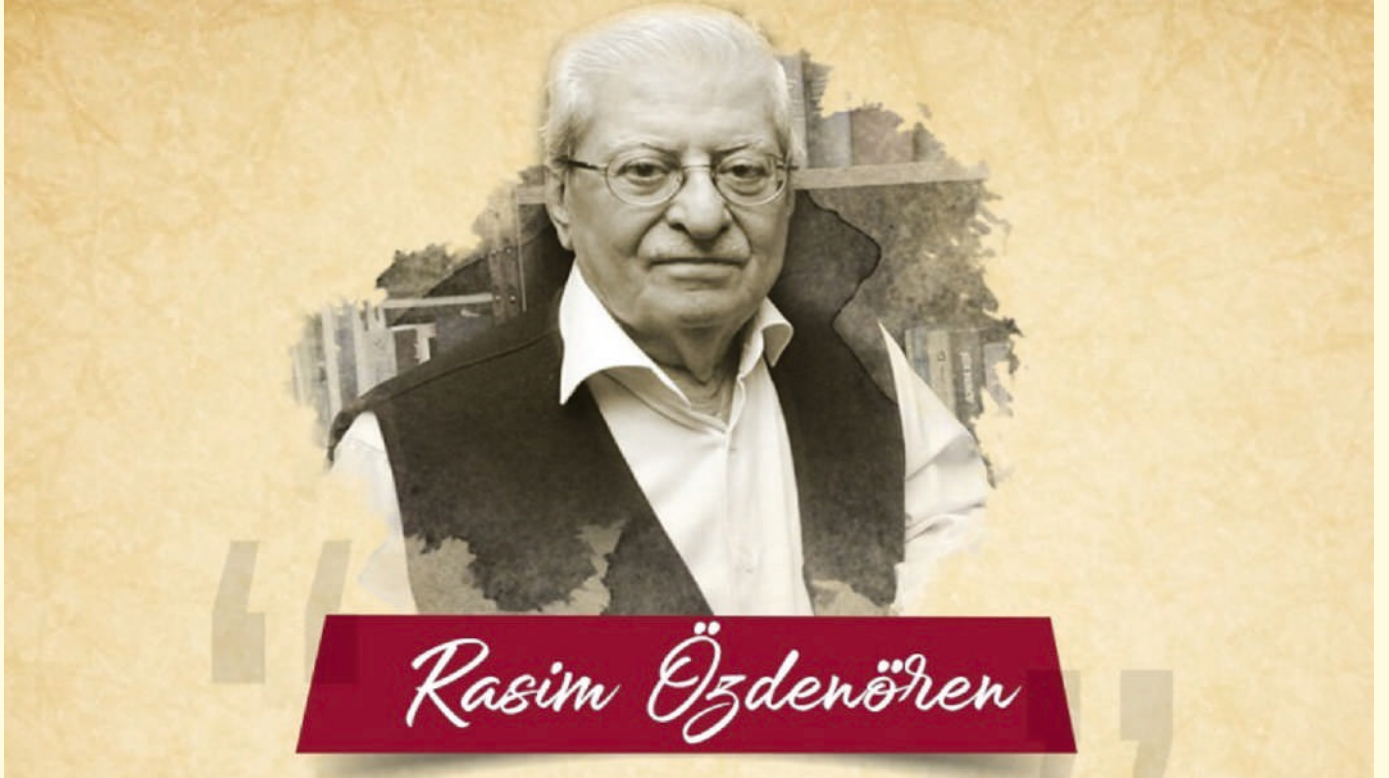
❑ İşin burası sabık bakan pek sinirlendi; hiçbir tutarlı laf bulamadan nerdeyse hakaret etmeye başladı ve filim koptu. Sonradan öğrendik ki bu üstat meğer mühendismiş, kendisine telefon gelip de eğitim bakanı yapılacağı söylendiğinde çok şaşırılmış, önce şaka ediyorlar sanmış, sonra acele bir ilkokul öğretmeni bulup eğitimin ne olduğu hakkında bilgi istemiş.

❑ Türkiye'nin sorunu faizleri ödememek değil. Bunlar gelip geçici olaylar. Önemli olan yetişmiş insan gücü ve insanların kafalarındaki gönüllü gelişme.

❑ Türkiye'nin sorunu son elli yıldır perçinlenen aşağılık duygusundan kaynaklanıyor. Güvensiz insan yeni girişimlerde bulunamaz. Bu da doğuştan kazanılmaz.

❑ Yaratıcı ruh da insanların gelişmesine yol açacak gençlerin yetiştirilmesiyle olur.

❑ İşte gene eğitim konusunda sorunlar düğümleniyor.

Bitişi Olmayan Şiir

Tak tak ayak seslerini aç köpeklerin işittiği bir yer vardır.
Orası aynı zamanda
yıldızların kaydığı yerdir de...
Buzul çağından kalma virüslerle sanal
virüslerin oynadığı düzlemi biliyorsunuz.
Köpük kabuklarının
Ay parçasına dönüşmüş iç denizlerin
İç denizlerde yitmiş olan yıldızların en
mahrem yerindeki kara parçalarının
Yağmur homurtularının
Ve homurtulu yağmurun
Buluştuğu bir yer vardır...
Sevgililerin ruhu orada
Kızgın tavada kaynayan yağın içine damlatılmış toplu iğne
başı büyüklüğündeki bir asit kabarcığıdır: ortalığı velveleye
verir sıçrayışları coşku dolu bir cümbüştür yağ kabarcıkları
birbirine çarpıp hırçınlaşarak gazaba gelip
kudurarak buluşur.
Sokak içleri mutlaka yağmurludur.
Ve mutlaka o kasabadan bir tren geçer.
Tren istasyonu
Kasabanın tam da orta yerindedir.
İtiraf edilmemiş aşka musap aşkın trenden ineceği istasyon
tam da bu kasabadadır. Ve
sevgilinin evi istasyon civarındadır.
Filmin başladığı ve koptuğu yer...
Serseri âşık oralarda dolaşır.
Başından aşağıya yağmursuları boşalır.
Trençkotunun kirden kapkara yağ bağlamış dikiş yerleri

yağmur suyuyla kabarmış yağmur suyunun incecik selleri
aşığın boynundan aşağıya incecik derecikler halinde
kayıp durmaktadır...
Sevgilinin evinin yakınındadır ya, bu her şeye bedeldir.
Bütün bir ömür boyu o evin karşısındaki küçücük parkta, o
parkın kanepesinde, bu yağmur üstüne kovayla boşalırken
beklemeyi göze alabilir.
Orada ıslanarak, kahrolarak, mahvolarak şiirler terennüm
etmek, söylenmemiş ne kadar şiir varsa hepsini bir anda, iç
içe söylemek,
söylediğini baştan sona bir kez daha tekrarlamak ve bütün
tekrarları parçalayıp atmamak
Parçalanmış şiir kâğıtlarını uçsuz bucaksız denizlere savurup
onlardan donanma yapmak
Donanmayı ağır aşklara refakatçi kılmak
Ve böyle böyle yolculuğu sürdürmek:
beklediği budur.
Çocukluğun ilk aşkı ordadır, dilek
tutulur, parmak uçları birbirine dokunur
sonra bilgiçlikler delirmiş kan kanda
topaklanan bilginin bilgisi seslenirsin imdat der gibi bir sabah
vakti bilgin! bilgin!
Bilgin azizleşir muazzez aşkın toy sevgilisi olur.
Her aşk bir afet ve felaketse, her aşk bir belaysa.. âşıkı
kovalar.
Âşık sevgilinin ardındaysa, bela da aşkın ardındadır. Kovalar
onu. Bitişsiz olarak, ölümsüz olarak, müebbede hükümlü
olarak..